№№75–76
(2595–2596)

11 мая 2007 г.
Выдаецца з ліпеня 1995 г.
на беларускай і рускай мовах

Выдавец:
УП «Народная воля».
Кошт — свабодны.

На прастор, на шырокі разлог
Выхадзі, мой народ, грамадою...
Якуб КОЛАС

Да ўвагі!

Хто не зрабіў перадаплату і хоча набываць газету ў офісе рэдакцыі — чакаем!

Наведвайце сайт «Народнай волі»!

Паважаныя чытачы "Народнай волі"!
Знайсці нас у Інтэрнеце можна па адрасе **www.nv-online.info**
Там вы зможаце прачытаць артыкулы апошніх нумароў газеты і абмеркаваць іх, даведацца пра падзеі ў краіне і свеце на стужцы навін, напісаць электронны ліст у рэдакцыю.
Архіў газеты можна паглядзець па адрасе **http://nv.promedia.by**

ПАЛІТКУХНЯ

Дзе адбудзецца Кангрэс — у Мінску ці ў адной з краін замежжа?

Кангрэс дэмакратычных сіл пройдзе 26—27 мая. Аргкамітэт па падрыхтоўцы форуму накіраваў 2 мая ў Мінскі гарвыканкам ліст на дазвол сабраць больш за тысячу дэлегатаў КДС у адным з трох названых памяшканняў: Палацы Рэспублікі, Канцэртнай зале "Мінск" або ў Палацы культуры МАЗа. Пра гэта на прэс-канферэнцыі паведаміў старшыня аргкамітэта ***Аляксандр БУХВОСТАЎ.***

Арганізатары КДС спадзяюцца на публічныя абяцанні намесніка кіраўніка прэзідэнцкай Адміністрацыі Наталлі Пяткевіч, што праблем з правядзеннем агульнарэспубліканскіх форумаў (дакладней, з памяшканнямі пад іх) у дэмакратычнай апазіцыі не будзе. Памяшканні, куды могуць умясціцца больш за тысячу дэлегатаў Кангрэса, маюць менавіта тры названыя ўстановы: Палац Рэспублікі, Канцэртная зала "Мінск" і Палац культуры МАЗа. Заяўкі за подпісамі Вінцука Вячоркі, Сяргея Калякіна і Анатоля Лябедзькі пададзены ва ўсе тры ўстановы яшчэ 2 мая.

Паралельна лідэры Аб'яднаных дэмакратычных сіл звярнуліся ў Адміністрацыю прэзідэнта са спецыяльным лістом. Сэнс паслання палягае ў наступным: арганізатары КДС цудоўна разумеюць, што без адмашкі зверху, без дазволу рэальнага кіраўніцтва рэспублікі, якое "кіруе ўсімі працэсамі ў дзяржаве", дазвол на правядзенне форуму ніхто не дасць. Таму апазіцыйныя лідэры просяць пасадзейнічаць з памяшканнем.

Да 16 мая аргкамітэт чакае адказу з Мінгарвыканкама. У выпадку, калі мінская вертыкаль забароніць КДС у Мінску, арганізатары гатовы правесці форум "у адной з краін замежжа".

Глеб ХМЯЛЬНІЦКІ.

НЕЧАКАНЫ ЛІСТ

А чаму атамную станцыю не пабудаваць на Гродзеншчыне?

Менавіта такое пытанне паставіла перад міністрам энергетыкі Рэспублікі Беларусь Аляксандрам Азярцом група навукоўцаў

"Мы, грамадзяне Рэспублікі Беларусь, жыхары г.Гродна, разумеем неабходнасць развіцця сучаснай бяспечнай і экалагічна перспектыўнай атамнай энергетыкі ў нашай краіне. Аднак мы занепакоены тым, што наша Гродзеншчына, рэгіён з інтэнсіўнай і эфектыўнай сельскай гаспадаркай, энергаёмістымі прадпрыемствамі хімічнай, біятэхналагічнай, машынабудаўнічай і іншых галін прамысловасці, не ўпамінаецца ў сродках масавай інфармацыі як месца для пабудовы АЭС еўрапейскага кшталту. ГЭС на рацэ Нёман з магутнасцю не больш за 18 мВт недастаткова і прынцыпова не зменіць сітуацыю з энергазабеспячэннем нашага краю ў лепшы бок. Таму мы звяртаемся з прапановай тэрмінова разгледзець мэтазгоднасць пабудовы ў бліжэйшыя 7—10 гадоў на тэрыторыі Гродзеншчыны энергаблока АЭС магутнасцю не меней ад 1000 мВт на бяспечных тэхналогіях, якія прымяняюцца ў Францыі ці Швецыі.

Валянцін ЛУЧКО, дацэнт кафедры экалогіі Гродзенскага дзяржаўнага універсітэта імя Я.Купалы;
Веніямін ТУМАНАЎ, загадчык кафедры батанікі Гродзенскага дзяржаўнага універсітэта імя Я.Купалы;
Канстанцін МАНДРЫК, дацэнт кафедры заалогіі і фізіялогіі чалавека і жывёл Гродзенскага дзяржаўнага універсітэта імя Я.Купалы;
Раіса СКАРАБАГАТАВА, дацэнт кафедры батанікі Гродзенскага дзяржаўнага універсітэта імя Я.Купалы;
Людміла КАВАЛЕЎСКАЯ, выкладчык кафедры батанікі Гродзенскага Дзяржаўнага універсітэта імя Я.Купалы;
Аляксандра РЫЖАЯ, старшы выкладчык кафедры заалогіі і фізіялогіі чалавека і жывёл Гродзенскага дзяржаўнага універсітэта імя Я.Купалы —
і іншыя (усяго 21 подпіс).

Судзіць будзе Кім Брэйтбург

Кампазітара Кіма Брэйтбурга запрасілі сёлета ў Віцебск у якасці старшыні журы конкурсу маладых выканаўцаў на Міжнародным фестывалі мастацтваў "Славянскі базар".

Раней ён неаднаразова быў ягоным ганаровым госцем, многія артысты выконвалі ягоныя песні.

Зараз Кім Брэйтбург займаецца тым, што адбірае на конкурс маладых артыстаў, вартых прадставіць Расію на конкурсе "Славянскага базару". Што тычыцца свайго судзейства ў Віцебску, кампазітар кажа: *"Я чуў, што сёлета прыедзе рэкордная колькасць таленавітых вакалістаў. Таму мая праца на фестывалі абяцае быць цікавай".*

Дарэчы, на сённяшні дзень на ўдзел у "Славянскім базары" падалі заяўкі 23 краіны.

Беларусь на "Славянскім базары" будзе прадстаўляць **Георгій Калдун** і салістка аркестра М.Фінберга **Ганна Тоўсцікава.**

Ігар МАРОЗАЎ.

Сядуць на 15 гадоў?

Сапраўдны канал фальшывак перакрылі ў Любані супрацоўнікі міліцыі. Імі быў затрыманы аўтамабіль, у якім зламыснікі перавозілі 1703 фальшывыя купюры наміналам 20 тысяч рублёў.

У салоне мікрааўтобуса былі таксама знойдзены ёмістасці з адпаведнымі чарнілами і іншыя матэрыялы для вырабу фальшывых грошай. Аднак на момант правядзення аперацыі аператыўнікі ўжо ведалі, што ў "Фордзе" знаходзяцца не ўсе "героі". У той жа дзень у Любані быў затрыманы 28-гадовы праграміст аднаго з мясцовых прадпрыемстваў — непасрэдны выканаўца злачынства. У яго канфіскаваны прынтэр, сканер, дыскеты, сістэмныя блокі.

Усе затрыманыя зараз знаходзяцца ў ізалятары часовага ўтрымання.

Па інфармацыі праваахоўных органаў, гэтым разам зламыснікі збіраліся збыць купюры ў Віцебскай вобласці. Зараз ім пагражае да 15 гадоў пазбаўлення волі.

Алег СНОЎ.

АБЗАЦАМ

Восем гадоў, як знік Юрый Захаранка

7 мая, у дзень восьмай гадавіны са дня знікнення экс-міністра ўнутраных спраў Юрыя Захаранкі, 14 маладых людзей з партрэтамі Захаранкі, а таксама беларускіх палітзняволеных а палове восьмай гадзіны вечара сабраліся ў Мінску на Кастрычніцкай плошчы ля знака нулявога кіламетра.

Акцыя працягвалася каля 10 хвілін. Пасля яе ўдзельнікі накіраваліся ў сквер Янкі Купалы. Але там да іх пад'ехалі дзве машыны міліцыі, з якіх выйшлі супрацоўнікі спецназа. Спецназаўцы, аднак, вялі сябе стрымана: забралі ва ўдзельнікаў памятнай акцыі партрэты, але нікога не затрымалі.

Запас бяды не чыніць

У Мазыры распачынаецца будаўніцтва яшчэ аднаго сховішча газу. Гэта будзе трэцяе падземнае газасховішча ў Беларусі пасля Асіповіцкага і Прыбужскага.

Мяркуецца, што запампоўванне газу ў Мазырскае падземнае газасховішча пачнецца ўжо ў снежні. Для захоўвання паліва перш за ўсё будуць выкарыстаны ўжо гатовыя каверны — пустоты, утвораныя ў выніку выпрацоўкі ААТ "Мазырсоль" радовішча каменнай солі на глыбіні 1200 метраў. Яны і будуць прыстасаваны для захоўвання газу.

Каляровы метал чорнага колеру

У Пружанскім раёне смяротна траўміраваны электратокам 28-гадовы мужчына.

Цела жыхара вёскі Тэўлі Кобрынскага раёна знайшоў вечарам яго сваяк. Трагедыя адбылася ў вёсцы Вялікі Зосін Пружанскага раёна. Паводле папярэдняй інфармацыі, спрабуючы выкрасці электрычныя правады з ЛЭП, мужчына залез на раз'яднальнік 35 кВ. Па ўсім відаць, ён палічыў абсталяванне абясточаным, бо частка апаратуры на гэтым участку дэмантаваная, і быў смяротна траўміраваны электратокам.

Вячеслав ОРГИШ,
доктор философских наук

Новые интеграсты,

или Что скрывается за инициативой Леонида Синицына и Владимира Парфеновича

Беларусь получила очередное приглашение... к аншлюсу. На сей раз идея исходит не от ее "кормчего", как можно было ожидать. С инициативой выступил бывший соратник "вождя" Леонид Синицын и бывший депутат Палаты представителей, трижды олимпийский чемпион по гребле Владимир Парфенович. Недавно они обнародовали так называемый *"Минский манифест белорусско-российского единения"*. Если отбросить пропагандистские уловки, словесную шелуху, главным в его содержании оказывается предложение инспирировать общественное движение, конечной целью которого будет политическое и экономическое присоединение (аншлюс) Беларуси к Российской Федерации. Помимо личных амбиций и корысти авторов скандального опуса, какие и чьи политические соображения и интриги могли обусловить его появление?

Кто вы, господа Парфенович и Синицын?

Любители политической «халявы»

Давно замечено: туда, где появляется горячая политическая точка, политическая напряженность, обычно устремляются разного рода охотники погреть руки. Любители легких политических дивидендов без стеснения спекулируют на вещах, вокруг которых существуют разногласия, споры.

Острая напряженность в белорусско-российских отношениях возникла, как известно, в январе 2007 года. Разногласия по ценам на энергоносители фактически привели к экономическому и политическому конфликту двух режимов. Уяснив наконец, что дотирование белорусской экономики через поставку ей дешевых нефти и газа не бескорыстно, что Кремль видит в интеграции способ втягивания Беларуси в состав Российской Федерации, Александр Лукашенко испугался и осадил назад. В "Красном доме" резко заговорили о том, что Москва и Минск придерживаются различных подходов к строительству союзного государства. Больше того, белорусский лидер заявил о том, что под его руководством наша страна в состав России не войдет, поскольку это бы *"похоронило ее суверенитет"*.

Так, неожиданно для себя и для многих, горячий сторонник интеграционного сближения *"настолько, насколько к этому готова российская сторона"*, оказался в роли не менее горячего противника путинского предложения записать Беларусь в РФ несколькими губерниями. Перспектива заката авторитарной политической карьеры, фигурально выражаясь, вынудила Савла перекраситься в Павла. В результате из его рук начала выскальзывать интеграционная инициатива. Белорусский правитель долгое время претендовавший на звание архитектора союзного строительства, рвавшийся быть правофланговым интеграционного процесса, вдруг как-то потускнел в этом амплуа. Интеграторам-популистам (по народному — *интеграстам*), помельче "всенародноизбранного", открылась возможность нажить на эксплуатации идеи *"единения"* двух народов так называемый *халявный* политический капитал. Ровно этим они и занялись, принявшись криком уведомлять общественность и Москву: "Мы святее Папы Римского!" Первая попытка уведомления, как известно, состоялась 2 апреля. Сергей Скребец и Валерий Фролов попытались организовать в парке Дружбы народов возле площади Бангалор митинг, посвященный Дню *"единения"* народов Беларуси и России. Попытка оказалась не слишком удачной, вместо крика вышло маловразумительное кукареканье, в котором приняло участие меньше десятка человек. Призыв "С Россией без Лукашенко!" в Москве, кажется, даже не разобрали.

И вот новая попытка прокричать о том, что незаменимых интеграстов нет, что в Беларуси есть деятели, которые могут и хотят переплюнуть Александра Григорьевича в его любви и преданности России. Составители "Минского манифеста" спешат уведомить своих адресатов о том, что в Беларуси *"активно формируется ядро политиков, экономистов, ученых, которые готовы грамотно и честно сформулировать вектор целей и задач союзного строительства"*. Иными словами, в нашей стране есть настоящая пророссийская колонна...

«Обеспечить вхождение» в состав...

По словам авторов манифеста, решение возвысить голос принято ими в связи с тем, что союзнические отношения Беларуси и России зашли в тупик. Проще говоря, Александр Григорьевич промахнулся и появился шанс превзойти его в интеграционной *"святости"*, точнее радикализме. В этом смысле "Минский манифест" есть попытка, воспользовавшись ситуацией напряженности между Кремлем и "Красным домом", пустить в политическое обращение радикальную концепцию интеграции.

Вдохновляемые перспективой политической игры, в которой на их стороне может выступить мощный корпус российских великодержавников, Синицын и Парфенович зашли настолько далеко, насколько, кажется, не заходил еще никто.

Они требуют не *"равноправного союза"* (как Александр Лукашенко), а *"вхождения"* Республики Беларусь в состав Российской Федерации. Правда, при этом стыдливо оговаривают: на правах суверенного государства и ассоциированного субъекта Федерации (как будто это как-то меняет смысл идеи инкорпорации, которая предполагает поглощение одного государства другим).

Манифест предусматривает немедленное введение российского рубля в качестве *"единой и единственной"* валюты, которой надлежит служить *"локомотивом экономической интеграции"*. Чтобы единение было необратимым, его необходимо освятить своего рода жертвоприношением — *"безвозмездно передать"* белорусские газо- и нефтепроводы в собственность *"старшего брата"*, а также *"полностью консолидировать"* внешнюю и оборонную политику Беларуси и России.

Общий провокационный смысл Манифеста заключается в сомнительном утверждении, будто бы только полное объединение с богатой и сильной Россией гарантирует белорусским гражданам надежную защиту и материальное благосостояние. Иначе говоря, пока не поздно, белорусам следует торопиться обменять свой государственный суверенитет на российские нефть и газ по низким ценам. При этом господа Синицын и Парфенович решительно и грозно заявляют: *"...Мы сокрушим тех, кому колбаса дороже дружбы!"*

Все это, конечно же, было бы смешно, если бы манифестанты, которые имеют нулевой рейтинг, глаголили только от себя, то есть за ними не угадывались силы, которые активно играли и продолжают играть на белорусской политической сцене. Если бы за высокопарными призывами к *"сохранению векового единства"* и *"защите Братского Союза народов"* не просматривался проект изменения государственного строя, ликвидации политического суверенитета Беларуси.

Обнародованный "Минский манифест" российские СМИ прокомментировали вполне однозначно: *"В Беларуси завелась пророссийски настроенная оппозиция Александру Лукашенко"*. В России полно экономических и политических групп, для которых пророссийскость — главное, чего они ждут от белорусских политиков. Сама российская власть, работающая в тесном взаимодействии со спецслужбами, уже давно и пристально высматривает деятелей, которые могут служить российским интересам в Беларуси. До недавнего времени к числу таких деятелей относился Александр Лукашенко. Однако с некоторых пор его амбиции, упрямство, политические замыслы начали противоречить кремлевским интересам и замыслам в отношении суверенной Беларуси. Вполне может быть, что написание "Минского манифеста" было вдохновлено российскими стратегами. С целью стимулировать затухающий процесс российско-белорусской интеграции. Причем стимулировать на условиях, которые выгодны России и отвергаются Лукашенко. Появление *"пророссийской оппозиции"*, возможно, призвано припугнуть белорусского *"кормчего"*, дать понять ему, что если он будет тормозить интеграцию на российских условиях, эту политическую задачу отдадут решать другим. Вполне может быть, что обнародованный "Минский манифест" призван свидетельствовать о том, что эти *"другие"* уже приступили к делу.

(Окончание на 2-й стр.)

КОНТРМНЕНИЕ

«Заказ» на Милинкевича

В преддверии Конгресса демократических сил проходят региональные конференции. На таком собрании по Минской области присутствовал и я. Вопросов на повестке дня было пять. Первый и основной вопрос состоял из двух частей:

1) Считаете ли вы, что Объединенные демократические силы должны избрать председателя Политсовета, который созывает и ведет заседание Политсовета и его Президиума, представляет ОДС в международных контактах и во взаимоотношениях с субъектами внутри страны, информирует о своей деятельности Президиум и Политсовет ОДС и отчитывается перед ними?

2) Считаете ли вы, что объединенные демократические силы должны избрать сопредседателей Политсовета в составе руководителей крупнейших организационных структур: В.Вечерко, С.Калякина, А.Лебедько, А.Левковича, А.Милинкевича, которые будут отвечать за организацию конкретных направлений деятельности объединенных демократических сил?

"Народная воля" уже сообщала о результатах этого голосования. Только третья часть делегатов — 27 человек — проголосовали за то, чтобы у демократов был единый лидер. Я был в числе этого меньшинства и хочу поделиться своими аргументами.

...Встреча проходила, на первый взгляд, вполне демократично, но... атмосфера была напряженной, особенно для коммунистов и ОГП. Именно представители этих партий преследуют цель "ликвидировать единого".

"Мочить" Милинкевича начали сразу после президентских выборов: в статьях независимые СМИ и интернет-сайты яростно бомбили "единого", несмотря на заключенный мораторий на критику, обрушились на Милинкевича и партийные лидеры. Я считаю: все дело в личных амбициях некоторых руководителей партий, которые не могли простить Милинкевичу победы на Конгрессе в 2005 году. Лидеры хотя и с трудом, но согласились с решением Конгресса и вошли в его предвыборный штаб, но именно штаб Милинкевича и "подставил" его, на всем этапе президентской кампании оставив одного. А самое главное — его оставили одного 19—20 марта, с огромной массой людей на площади, без мегафонов и плана действий. Штаб "единого" не взял ответственность за молодежь на "Майдане", не организовал людей 25 марта, когда пострадала масса народа и был избит, арестован кандидат в президенты, профессор Александр Козулин...

Сейчас руководители коммунистов и ОГП стремятся взять реванш — убрать Милинкевича, чтобы впоследствии стать... "единым"! Взлет Александра Милинкевича в стране и за рубежом не дает спокойно жить "вечным" лидерам оппозиционных партий.

Меня и мою семью власть просто насильно загнала в ряды оппозиции, не дав спокойно жить и работать. Но я не желаю быть вечным оппозиционером, а потому меня не устраивает игра, основанная на обидах и самолюбии некоторых лидеров. Эти лидеры бросают актив своих партий на произвол власти, их устраивают "мертвые" души в партийных рядах, "воздушные" проекты ради галочки... Этих лидеров не касается боль простых людей на периферии, оставшихся без работы и куска хлеба. Политические "трупы" с равнодушием наблюдают, как власть расправляется с активистами на местах, и пиарят только себя. В региональные руководители "избираются" провокаторы, которые активизируют работу только во время предвыборных кампаний. Грязь во власти, грязь в оппозиционных рядах просто убивает всякую надежду, редеют ряды идейных активистов... Но все было тихо и спокойно, пока в "политическое болото" не ворвался Александр Милинкевич.

Он внезапно вышел на политическую арену, за короткое время стал узнаваемым в Беларуси и за границей. Это человек, не запятнанный политическими интригами, он сумел в короткий срок помочь конкретным людям в конкретных делах и для блага демократии, чем и напугал "вечных" лидеров.

Но дело не только в этом. Уверен: демократическое движение должно иметь свое лицо. Должен быть единый лидер — как эмблема, как бренд, как знамя... Безликая вечная оппозиция надоела всем здравомыслящим людям. Партии, движения варятся в собственном соку, потому что уставы партий обрубают возможности для тесной совместной работы с другими движениями... Единственная партия — Партия БНФ, в офисе которой можно увидеть живых людей. Здесь есть информация, газеты, книги, плакаты, здесь проходят выставки, встречи... Именно БНФ выдвинул Александра Милинкевича "единым кандидатом" на президентских выборах, а потому энтузиазм стал пропадать, поддержка "единого" ослабла.

Но подумали ли партийные лидеры, как будет смотреть на нас цивилизованный мир, если мы будем менять лидеров ежегодно? Если после очередного Конгресса демсил в мае этого года станем "безликими", со многими сопредседателями? С кого конкретно спрашивать за ошибки и чьими будут эти ошибки? Где логика и здравый смысл? Где последовательность в действиях и поступках?

Сергей ПОНОМАРЕВ,
бывший предприниматель,
г.Клецк.

ОТ РЕДАКЦИИ

Публикация С.Пономарева, понятно, не бесспорная. Но право вступить в дискуссию мы оставляем за читателями. Рады будем, если откликнутся лидеры партий, движений, те, на кого обрушил критику бывший предприниматель из Клецка.

Важно, чтобы выяснение позиций произошло до Конгресса демократических сил. Хочется надеяться, что после форума политический актив наконец-то возьмется за тяжелую черновую работу, без которой немыслимы перемены в стране.

Народная Воля http://www.nv-online.info
11 МАЯ 2007 г.

Новые интеграсты,

или Что скрывается за инициативой Леонида Синицына и Владимира Парфеновича

(Окончание. Начало на 1-й стр.)

Манифестанты и их амбиции

Что говорит в пользу подобной версии? Тандем Синицын—Парфенович. Точнее, некоторые биографические данные первого номера этого тандема г-на Синицына. В 1994 году Леонид Георгиевич руководил предвыборным штабом самого Александра Лукашенко (газеты писали, будто не обошлось без помощи неких российских структур). После победы возглавлял Администрацию первого президента, работал вице-премьером. Был организатором первого референдума, который фактически похоронил белорусский язык, одним из идейных вдохновителей российско-белорусской интеграции, формирования союзного сообщества России и Беларуси. После отставки (1996 год) занялся предпринимательством. Часто отабаривается в Москве, как сообщалось в прессе, завел контакты с руководством ФСБ, сотрудничает с крупными финансовыми компаниями России, консультирует их по вопросам сделок в Беларуси, наладил собственное дело, завязанное на российско-белорусские торгово-экономические схемы. Занятия бизнесом сочетает с руководством Российско-белорусским фондом экономического партнерства. Впервые политические амбиции обнаружил в 2001 году, когда безуспешно пытался поймать жар-птицу в президентской кампании. Были безуспешные демонстрации амбиций в периоды парламентских кампаний.

Возникший в начале 2007 года нефтегазовый конфликт Москвы и Минска, надо полагать, зажег в душе Леонида Георгиевича новую надежду, которую его российские друзья, похоже, посоветовали поставить на практические рельсы. "Минский манифест" — это, помимо сказанного, очередная демонстрация президентских амбиций и намерений г-на Синицина.

Однако какова тогда роль Парфеновича? Господин спортсмен, думается, был приглашен в тандем вторым номером. Приглашен главным образом из расчета. Леониду Георгиевичу — этническому русскому — более выгодно позиционироваться в столь щекотливом деле, как игра белорусским суверенитетом, вместе с белорусом. Так менее заметны российские уши. Кроме того, как фигура, известная в обществе, Парфенович своим присутствием в витрине может помочь набирать очки.

Ну а сам Владимир Владимирович? Он тоже мечтает. И искренне верит: тот, кто умеет крепко держать весло, будет столь же крепко держать президентский скипетр. Блажен, кто верует...

Разумеется, версия о том, что вдохновители манифеста находятся в России, не единственная. Может быть, что манифест писался под диктовку из "Красного дома". Логика такого предположения основывается на том, что Леонид Синицын и его бизнес зависят от благорасположения белорусской власти. Самостоятельно поднимать такого рода политическую волну — значит рисковать попасть под пресс режима. "Минский манифест", возможно, появился на свет с санкции... Александра Лукашенко. Расчет здесь достаточно прост и обращен в сторону западных стран. Дескать, вы не довольны порядками, которые я завел в Беларуси, в обмен на экономическую помощь требуете от меня демократизации общества. Но имейте в виду, что я — не худшее из зол. Если меня свалят, Беларусь вообще исчезнет с карты как суверенное государство, ее судьбой распорядятся такие, как авторы "Манифеста...". Поэтому выбирайте: или помощь в выживании мне, или...

***

Как бы ни было, "Минский манифест" уже стал достоянием общественного мнения. Однако его политические и правовые императивы еще предстоит оценить по линии юстиции. Совершенно очевидно наличие в нем положений, содержащих призывы к изменению государственного строя. В частности, сформулированное в манифесте предложение *"обеспечить вхождение"* Беларуси в состав РФ противоречит первой статье Конституции страны, в которой сказано, что *"Республика Беларусь владеет верховенством и полнотой власти на своей территории, самостоятельно осуществляет внутреннюю и внешнюю политику. Республика Беларусь, защищает свою независимость и территориальную целостность, конституционный строй, обеспечивает законность и правопорядок"*.

Так что у законников есть все основания взять интеграстов, как говорят, за одно место.

ПРАТЭСТ

Такім не месца

Міжнародныя праваабарончыя арганізацыі і грамадскія дзеячы паўсталі супраць магчымага ўключэння Беларусі ў Савет па правах чалавека ААН. Следам за беларускімі праваабаронцамі і сваякамі зніклых у Беларусі палітыкаў з адпаведнымі заявамі выступілі праваабарончыя арганізацыі UN Watch і Freedom House, а таксама былы прэзідэнт Чэхіі Вацлаў Гавел.

Беларусь мае надзею 17 мая заняць вакантнае месца ў Савеце ААН па правах чалавека па штогадовай ратацыі. Але хваля пратэсту супраць гэтага шырыцца. Праваабаронцы лічаць здзекам той факт, што Беларусь — краіна, далёкая ад цывілізаваных стандартаў, краіна, дзе парушаюцца правы чалавека, можа ўвайсці ў склад ААНаўскага органа. Яны заклікаюць адхіліць кандыдатуру Беларусі.

Лілія ВОРАНАВА.

РЭГІЁН

Дзе ж месца для Усяслава Чарадзея?

У Полацку пачалося грамадскае абмеркаванне гэтага пытання

Удзельнічаць у абмеркаванні могуць не толькі палачане, але і жыхары іншых гарадоў.

"Полацк вядомы тым, што тут вельмі шмат помнікаў. Існуе нават меркаванне, што ў нашым горадзе іх болей, чым у сталіцы. Таму хочацца, каб помнік такому вядому дзеячу, як Усяслаў Чарадзей, знаходзіўся ў падыходзячым месцы — з гістарычнага, архітэктурнага і тэрытарыяльнага пункту гледжання. Важна таксама, каб гэта месца было шматлюдным, каб манумент змаглі ўбачыць як мага болей гасцей і жыхароў Полацка", — лічыць галоўны спецыяліст па абаронна-мабілізацыйных пытаннях Полацкага гарвыканкама, намеснік старшыні аргкамітэта па ўсталяванні помніка Станіслаў Красоўскі.

Яна ІЛЬІНА.

СУД

...альбо пакаранне смерцю

Пракуратура Рэспублікі Беларусь завяршыла папярэдняе расследаванне і накіравала на разгляд у Вярхоўны суд крымінальную справу па злачынстве, ахвярай якога стала чатырохгадовая Ляна Тараскевіч. Пра гэта на сустрэчы з журналістамі паведаміла начальнік прававога забеспячэння інфармацыі і грамадскіх сувязяў рэспубліканскай пракуратуры Наталля Мацвеева.

Нагадаем, увосень 2006 года ў Мінску была згвалтавана і забіта чатырохгадовая Ляна Тараскевіч. Першапачаткова справа па гэтым факце была распачата следчым пракуратуры Першамайскага раёна Мінска. Затым яна была перададзена для вытворчасці ў пракуратуру. Праз 11 дзён пасля таго, як было знойдзена цела дзяўчынкі, на вакзале ў пасёлку Рудзенск Пухавіцкага раёна быў затрыманы 23-гадовы мужчына, раней чатыры разы судзімы за крадзеж. Пазней ён быў абвінавачаны ва ўчыненні згвалтавання і забойства малалетняй. Ён поўнасцю прызнаўся ў здзейсненых злачынствах, зазначыла Наталля Мацвеева. Органамі папярэдняга расследавання былі сабраны доказы датычнасці гэтага чалавека да здзяйснення ў сакавіку 2006 года непадалёку ад прыпынка "Тэхнікум" Пухавіцкага раёна яшчэ аднаго згвалтавання — 16-гадовай дзяўчыны. У выніку яму прад'яўлена абвінавачанне ў здзяйсненні двух згвалтаванняў — "непаўналетняй і малалетняй, забойстве малалетняй, спалучанага са згвалтаваннем, у невыкананні патрабаванняў і прэвентыўнага нагляду і ўхілення ад яго". Як зазначыла Мацвеева, санкцыі найбольш цяжкага злачынства, што інкрымінуюцца гэтаму чалавеку (частка 2 арт.139 КК — забойства пры абцяжваючых абставінах), прадугледжвае пакаранне ў выглядзе пазбаўлення волі на тэрмін ад 8 да 25 гадоў, або пажыццёвае зняволенне, або пакаранне смерцю.

Вячаслаў БУДКЕВІЧ.

Анатолий ЛЕБЕДЬКО

Об отце Николае из Лейпцига

Намедни зашел в Кафедральный собор. Каюсь, выросший в верующей православной семье, делаю это не столь часто, как подобает христианину. И виной тому — информация. Бывают ситуации, когда проблемой является не ее дефицит, а избыток. Речь, конечно же, не о том, что выпячено для всеобщего обозрения, а о том, что скрыто за кулисами церковной жизни. У нас церковь и ее высшие иерархи достаточно комфортно встроились в систему нынешней власти, покорно неся крест прислуги местного правителя. В минуты пребывания в храме божьем нахлынули воспоминания о прошлогодней поездке в Германию и посещении храма Святого Николая в Лейпциге. Мне показалась, что история поучительная и достойная внимания читателей "Народной воли".

Именно в Лейпциге зарождалась мирная, "бархатная" революция 1989 года, которая открыла шлюзы к переменам в тогдашней ГДР. Колыбель той революции — это церковь Святого Николая, находящаяся в самом центре города. Морщинистый фасад указывает на ее почтенный возраст. Свою родословную храм ведет с далекого-предалекого 1165 года.

Но главная достопримечательность церкви — не ее внутреннее убранство и древнейшая история, а ее... действующий пастырь. Символично, что его звать Николай. Небольшого росточка с очень живым выразительным лицом. Джинсовый костюм святого отца смотрится удивительно органично и естественно. Внешний облик священнослужителя, однако, никак не ассоциируется с рыцарскими доспехами героя, о котором нам перед визитом в церковь поведали красивую историю, похожую на легенду. Однако все подозрения, все сомнения покинули наши души, как только мы познакомились с этим удивительным человеком, полным веры и достоинства.

По степени доверия институт церкви традиционно в тройке лидеров. В наших церквях присутствует вся та же атрибутика, там те же запахи, но чего-то недостает. В храме Святого Николая, что в центре Лейпцига, я понял, что в белорусских церквях не слышно проповедей, зовущих к свободе. Нас призывают к покорности и послушанию, но не к свободе.

Многое ли может один человек? Оказывается, да. Отец Николай — один из тех, кто реально изменил ситуацию и повлиял на будущее целой страны. Он был тем немецким Данко, который зажег факел свободы и за которым пошли люди. Десятки тысяч верующих и атеистов бывшей ГДР. Отец Николай продемонстрировал, что может сделать священнослужитель, служащий Богу и человеку, а не угождающий власти и не обслуживающий того, кто "выше Всевышнего". При внешнем разнообразии на магазинных полках мы, белорусы, так и не избавились от дефицита. Дефицита свободы.

...Итак, 1989 год. ГДР покрыта паутиной тотального контроля. Сотни инакомыслящих в тюрьмах. Страх сковывает не только действия, но и мысли миллионов людей. Уличные шествия и митинги под запретом. Действует правило — больше трех не собираться. Отец Николай пригласил в церковь молодых людей, которые не вписывались ни в представления о стандартах поведения, ни в образ тех, кто под присмотром инструкторов СЕПГ и "Штази" должен был строить светлое будущее расколотой страны.

Ждали нескольких, пришли десятки. Осторожно осматриваясь по сторонам, они взошли на алтарь. Разные ощущали себя равными. На полу лежал деревянный крест, и каждый мог зажечь свечку и сказать все, что он хочет. Буквально все. Люди открывали двери своих душ, через которые под своды храма вырывалось самое сокровенное и то, что за стенами церкви было под запретом.

Через неделю молодых людей пришло вдвое больше.

По прошествии нескольких месяцев храм не мог вместить всех желающих присутствовать на молитве и проповедях отца Николая.

"Штази" решило бороться с вольнолюбивым священнослужителем весьма оригинально. Во время службы пространство церкви заполняли представители немецких спецслужб. Их были десятки, а потом и сотни. Расчет строился на заполнении храма "своими людьми" и выдавливании инакомыслящих. Но эта затея провалилась с треском. Эффект получился обратным. Во-первых, на улицу вывели громкую связь и все желающие могли слышать голос отца Николая. А во-вторых, борцы со свободой сами заражались вирусом свободы. И когда случился час икс, многие местные представители "Штази" оказались не способны бороться с такими же, как и они, только без погон. Они не среагировали на команду "Фас!".

"В нашей церкви порог одинаково низкий как для атеистов, так и для людей на инвалидных колясках", — мягкий голос отца Николая звучит твердо и уверенно.

Местная пресса пишет, что в церкви Святого Николая установлен прямой телефонный аппарат с Богом, поэтому здесь совершаются чудеса. Белорусы не преминули воспользоваться шансом и попросили отца Николая сделать один телефонный звонок на небеса. Читатель "Народной воли" без труда может догадаться, в чем суть коллективной просьбы.

Нас в Беларуси меньшинство. Это правда. Процентов тридцать. Тех, для кого слово "свобода" наполнено глубоким смыслом и особым значением. Но мы меньшинство с будущим. Мы меньшинство, с которым рука об руку идут позитивные перемены. Мы те, кто помогает людям избавляться от страха. Мы меньшинство, которое растет до размеров большинства.

Диктатура незыблема, когда ее поддерживают все. Но как доказал священнослужитель из Лейпцига, если хотя бы один против, у нее начинаются проблемы.

Мы не одиноки. И это подтвердили события 19 марта прошлого года. Нас тысячи, десятки, сотни тысяч людей, понимающих, что такое *свобода*.

ОТОВСЮДУ

К нам едет Ахмадинежад

Президент Ирана Махмуд Ахмадинежад посетит в мае—июне Беларусь. Об этом сообщил посол Ирана в Минске Абдольхамид Фекри.

Посол сообщил, что Иран предлагает белорусской стороне проект (приблизительная стоимость которого оценивается в 100 миллионов долларов) с финансированием иранской стороной по созданию в свободной экономической зоне "Минск" комплекса "Прилесье". В настоящее время уже определен участок для создания этого комплекса. Также в одном из районов белорусской столицы выделен участок для строительства компанией из Ирана крупного гостиничного и развлекательного бизнес-центра.

Кстати, одновременно с подготовкой к встрече иранского гостя белорусский МИД готовит визит Александра Лукашенко в Киргизию.

Минимум пересчитали

Правительство Беларуси утвердило новый размер бюджета прожиточного минимума. Период действия данного социального норматива — с 1 мая по 31 июля 2007 года.

Бюджет прожиточного минимума в среднем на душу населения теперь составляет 179 тысяч 100 белорусских рублей (до 30 апреля норматив равнялся 170 тысячам 500 рублям).

Для трудоспособного населения БПМ установлен в размере 197 690 рублей, для пенсионеров — 158 тысяч 640. Самый высокий размер прожиточного минимума — для детей в возрасте от 3 до 16 лет — 207 тысяч 550 рублей.

Минск вновь обвиняют в незаконных поставках оружия

Правозащитная организация "Международная амнистия" опубликовала доклад, в котором говорится, что Россия и Китай — два крупнейших поставщика оружия в Судан. В этой же связи "Международная амнистия" упоминает Беларусь, Саудовскую Аравию и Кувейт.

Совбез ООН в марте 2005 года принял резолюцию 1591, которая, среди прочего, вводит эмбарго на поставки оружия в Судан и требует от Хартума получать разрешение ООН на перемещение оружия в провинцию Дарфур. В регионе Дарфур на западе Судана с февраля 2003-го продолжаются столкновения между арабским проправительственным ополчением и повстанческими группировками. За последние четыре года в результате насилия там погибли свыше 200 тыс. человек, 2,5 млн человек стали беженцами. Соглашение о прекращении огня между экстремистами и правительством в Дарфуре было достигнуто в конце минувшего года. Однако, по данным ООН, обе стороны нарушали условия этого договора.

Мощи Святого Луки привезут в Минск

Мощи Святого евангелиста Луки привезут в Беларусь. Голова Святого апостола и евангелиста Луки будет привезена 9 июня в Москву с Афона по благословению патриарха Московского и всея Руси Алексия II, а затем отправится в Санкт-Петербург, Киев и Минск. Более точный график перемещения мощей будет известен позднее.

Уроженец Антиохии Сирийской, Святой апостол и евангелист Лука в числе 70 учеников Иисуса Христа был послан на первую проповедь еще при земной жизни Спасителя. Святой Лука происходил из просвещенной греческой среды, был медиком и традиционно считается в христианстве покровителем врачей.

Евангелист Лука является автором одного из четырех Евангелий, а также Деяний святых апостолов, повествующих о трудах и подвигах учеников Христа после Его Вознесения. По преданию, именно Лука написал первую икону Пресвятой Богородицы, а также иконы Святых первоверховных апостолов Петра и Павла.

СЛЫШАЛИ?

Азаренок снова получил по физиономии

После репетиции выступления Дмитрия Колдуна в Хельсинки Филипп Киркоров при свидетелях наотмашь ударил заместителя председателя Белтелерадиокомпании Юрия Азаренка, который является главой белорусской делегации на Международном конкурсе "Евровидение".

Напомним, что **Филипп Киркоров** написал песню *"Work your magic"*, с которой Колдун будет выступать на конкурсе.

Как сообщают многие интернет-сайты, разногласия между Киркоровым и представителями Беларуси возникли еще в Москве.

"Филипп очень быстро понял, что ждать от большинства чиновников нечего, и взял все в свои руки, — пишет интернет-газета "Твой день". — *Даже оплачивать гостиничные номера всем членам огромного коллектива певцу пришлось самому".*

Вот и причиной конфликта между Киркоровым и **Юрием Азаренком** в Хельсинки стал *"рабочий момент"*.

Для одного из танцоров Колдуна срочно понадобилась машина, чтобы отвезти его в больницу, так как у него поднялась высокая температура. Между ним и Азаренком завязалась словесная перепалка, которая вывела из себя Киркорова.

— *Ты мне не указ!* — кричал в порыве эмоций Киркоров. — *Будете делать то, что нужно!*

— *Ты мне вообще никто!* — парировал Азаренок.

После этого выпада певец не сдержался и ударил Азаренка, тот пошатнулся и схватился за лицо.

Позже заместитель председателя Национальной государственной телерадиокомпании Беларуси объяснил журналистам, что *"это была рабочая ситуация"*.

"Ну, похватали мы друг друга за грудки. У нас обоих такой взрывной темперамент. Но сейчас уже все нормально, дальше решаем вопросы", — сказал Азаренок.

В свою очередь Киркоров заявил, что *"приехал в Хельсинки, чтобы работать и создавать максимально комфортные условия для коллектива"*.

"А того, кто встанет на моем пути, кто будет мне мешать, я готов не только ударить, но и..." — что скрывается за недосказанностью экс-супруга **Аллы Пугачевой** — точно не известно.

КСТАТИ

Одиозный кинорежиссер уже не первый раз держит удар физиономией. Несколько лет назад пощечину Азаренку дал политик **Николай Статкевич,** которому Азаренок нанес оскорбление своим фильмом "Ненависть: дети лжи".

"В фильме показывали меня, а затем танцующих полицаев времен Отечественной войны, потом — Позьняка, затем — опять полицаев и так далее, — вспоминает Статкевич. — *Поскольку моя семья во время войны пострадала от полицаев, мы восприняли это как оскорбление. Я узнал адрес Азаренка, вызвал его на лестничную площадку и представился. Он сказал, что знает меня. "Тогда ничего объяснять не надо", — сказал я и дал ему пощечину. Это был разговор двух мужчин".*

ВАС ЦІКАВІЦЬ...

Ірына Абельская працуе ў Мінскім дыягнастычным цэнтры

Цікава было б даведацца, дзе працуе зараз былы галоўны ўрач Рэспубліканскай бальніцы Кіраўніцтва справамі прэзідэнта Ірына Абельская?

М.Курчанка, Гомельская вобласць.

Амаль адразу пасля звальнення з Рэспубліканскай бальніцы Ірына Абельская вярнулася на былое месца працы, адкуль калісьці і пачаўся яе кар'ерны ўзлёт.

Сёння Ірына Абельская працуе ў Мінскім дыягнастычным цэнтры ў аддзяленні ультрагукавой дыягностыкі. Трапіць да яе на прыём можа кожны, хто мае адпаведнае накіраванне ад урача гэтага ж цэнтра.

Вольга ГРЫНЯВІЦКАЯ.

РЭГІЁН

У «Дзядзькі Вані» падабаецца ўсім

Гэты будынак узведзены ў стылі рэтра і вельмі ўпрыгожыў цэнтральную плошчу горада Дзятлава. Прынамсі, ён цудоўна глядзіцца побач з тымі, якія пабудаваны сто, а можа, і больш гадоў таму.

"Дзядзька Ваня" — установа прыватная. Яна належыць мясцоваму прадпрымальніку Алегу Драмкову. Алег Адамавіч, нягледзячы на малады ўзрост, па-сапраўднаму дзелавіты і ініцыятыўны. Яго ўстанова ўключае ў сябе, так бы мовіць, цэлы комплекс паслуг. Па-першае, гэта цудоўны рэстаран з вельмі даступнымі цэнамі. Напрыклад, у будні дзень тут можна паабедаць за 4—5 тысяч рублёў. З густам апранутыя мілыя афіцыянткі пададуць вам і першую страву, і другую, і трэцюю. Якасць усіх не выклікае сумнення.

У выхадныя дні столікі ў рэстаране трэба заказваць папярэдне, бо вольных месцаў можа і не быць.

Хочацца некалькі слоў сказаць пра інтэр'ер. Днём усё — занавескі на вокнах, абрусы, сурвэткі на ўсіх васьмі сталах мае бэжавы колер, а вечарам іх мяняюць на блакітныя. Прыемнае відовішча як днём, так і вечарам. Тут пастаянна гучыць цудоўная музыка. Яна не грукоча, а ліецца плаўна. Пад такую мелодыю добра думаецца, марыцца. Можна і патанцаваць.

Побач з рэстаранам ёсць банкетная зала. Там стаіць адзін вялікі стол на дзесяць персон. На ім прыгожы блакітны абрус, белыя сурвэткі. У банкетную залу пускаюць наведвальнікаў толькі ў касцюмах і пры гальштуках. Жанчыны таксама павінны быць у элегантных уборах. Тут наведвальнікі самі могуць выбраць музыку і песні, якія ім падабаюцца.

У "Дзядзькі Вані" ёсць і бар. Ён таксама вельмі арыгінальны, зроблены з вялікім густам. Восем драўляных сталоў асвятляюцца дзівоснымі ліхтарыкамі ў стылі рэтра. Ёсць асобны пакой, дзе можна пагуляць на більярдзе. За адну гадзіну гульні трэба аддаць усяго тры тысячы рублёў. Прычым няважна, колькі чалавек удзельнічае ў гульні.

Вельмі важная яшчэ адна акалічнасць: у "Дзядзькі Вані" строга забараняецца курыць. Як у рэстаране і банкетнай зале, так і ў бары. І гэтага парадку прытрымліваюцца ўсе наведвальнікі. Проста рука не падымаецца сыпаць попел ці кідаць акуркі, калі наўкол такая стэрыльная чысціня, калі ў санвузлах бялюткія, нібы са снегу, умывальнікі і аднаразовыя ручнікі.

У "Дзядзькі Вані" працуюць маладыя людзі. Напрыклад, усе тры повары — хлопцы, маюць адпаведную кваліфікацыю.

Дзеля падтрымання парадку ёсць два ахоўнікі. Рабочы, які сочыць за спраўнасцю абсталявання, а яшчэ дзве жанчыны: адна мые посуд, другая прыбірае памяшканні. Эканаміст, бухгалтар, вось, здаецца, і ўвесь штат.

На другім паверсе размешчаны магазін, які называецца "У Наташы", і таксама прыватная цырульня "Ліза", дзе аказваюцца ўсе віды паслуг. Усе памяшканні цудоўна абсталяваны, усюды чыста і ўтульна.

Пабываўшы і ў рэстаране, і ў банкетнай зале, і ў бары, у мяне стварылася такое ўражанне, нібыта ўсё гэта не ў нас у Дзятлаве, а дзе-небудзь у Баварыі. Здорава, што тут скажаш!

Я выйшла на сагрэты сонцам двор і залюбавалася акуратнымі лаўкамі ўздоўж роўнай дарожкі, газонамі яшчэ няяркай травы, што ўжо вызвалілася з-пад снегу.

Як давядзецца вам, шаноўныя чытачы, пабываць у нашым невялікім утульным гарадку, абавязкова наведайцеся да "Дзядзькі Вані". Ён зачаруе вас сваёй гасціннасцю і прыгажосцю, як нядаўна зачараваў мяне.

Леанарда ЮРГІЛЕВІЧ.

г.Дзятлава.

Народная Воля http://www.nv-online.info
11 МАЯ 2007 г.

ЗАКУЛІССЕ

Ці ўдасца Наталлі Пяткевіч «упарадкаваць» льготы?

З'яўленне законапраекта "Аб дзяржаўных сацыяльных ільготах, правах і гарантыях для асобных катэгорый грамадзян" узбудзіла грамадства. Назва нікога ўжо не падманвае: як толькі падобныя дакументы з'яўляюцца — так і чакай, што адбяруць і без таго невялікія грошы. Студэнты хвалююцца, што ім скасуюць льготу на праезд, хворыя на цукровы дыябет — што іх пазбавяць бясплатнага інсуліну, чарнобыльцы — што не будзе "радыяцыйных даплат", а пенсіянеры — што скасуецца льгота па квартплаце... Хто ж чаго пазбавіцца?

На жаль, адказу на гэтае пытанне пакуль няма. Пад той маркай, што не трэба ўзбуджаць грамадства, бо прапанаваны дакумент — гэта яшчэ не закон, а толькі праект, тэкст яго нікому не паказваюць. Але дэпутаты павінны *"прагаласаваць"* за закон ужо ў маі, на гэтым настойвае Адміністрацыя прэзідэнта. Наместнік старшыні Адміністрацыі **Наталля ПЯТКЕВІЧ** асабіста прадстаўляла дакумент пры разглядзе ў камісіях.

І адкрыта заявіла, што ўлады разглядаюць варыянт скасавання УСІХ (!) сацыяльных ільгот — за рэдкім выключэннем. *"Трэба было перасіліць сябе і пайсці радыкальна — адмяніць ільготы ўсім да адзінага... Тут я не чакаю ад вас разумення. Довадаў па пазбаўленні льгот знайсці немагчыма. Не ад вялікіх грошай, не ад добрага жыцця дзяржава эканоміць. Сёння трэба падтрымаць насельніцтва ў сувязі з павелічэннем цэн на энергарэсурсы. Можна захаваць ільготы, але мы адпаведна атрымаем жыроўкі ў тры-чатыры разы большыя"*, — заявіла Пяткевіч.

Палова насельніцтва Беларусі — льготнікі. *"Беларусь, як і за савецкім часам, з'яўляецца краінай сацыяльнага патэрналізму. У нас адна палова насельніцтва працуе на другую паловy. Груба кажучы, 50% насельніцтва краіны карыстаюцца льготамі. За савецкім часам ільготы мелі крыху менш за 50%, а цяпер, як прызналася былая міністр працы і сацыяльнай абароны Антаніна Морава, — нават крыху больш за 50%"*, — паведаміў кіраўнік аналітычнага цэнтра "Стратэгія" **Леанід ЗАІКА**.

Сапраўды, пагаджаецца аналітык, улады імкнуцца скасаваць ільготы, але далёка не ўсе. *"Ці можаце вы сабе ўявіць, што дэпутаты прагаласуюць за тое, каб хутка атрымліваць роўна столькі, колькі атрымліваюць шэраговыя інжынеры? Наменклатура на такое не пойдзе ніколі! Таму найбольш верагодны варыянт — замена льгаціравання на адрасную сацыяльную дапамогу для дзяцей-сірот, інвалідаў, цалкам недзеяздольных людзей і пад гэты спіс наменклатура прыпіша і сябе. Наменклатура ў нас — як сірата нямоглая"*, — саркастычна каменціруе эканаміст.

Больш за тое, эканаміст упэўнены, што дзяржаве не ўдасца скасаваць усе льготы, хаця гэтым пагражае Наталля Пяткевіч. *"Давайце правядзём сацыяльны эксперымент. Давайце будзем плаціць ваенным пенсіянерам не 750 тысяч, а 350 тысяч рублёў. І паглядзім, як праз тыдзень на гэта адрэагуе армія ваенных пенсіянераў ва ўзросце 45—50 гадоў?"* — адзначыў Леанід Заіка.

Дарэчы, тэкст законапраекта — гэта тайна за сямю пячаткамі, а таму немагчыма гаварыць, пра якія "асобныя катэгорыі насельніцтва" ідзе гаворка ў праекце. Невядома, хто акажацца сярод пацярпелых у выпадку прыняцця закона. Нідзе пакуль не гучала і дакладная лічба грошай, якія будуць сэканомлены за кошт скасавання (ці, як гавораць афіцыйныя асобы) "упарадкавання" льгот. Наталля Пяткевіч казала пра мільярд — ці то беларускіх рублёў, ці то долараў ЗША. Эканамісты ніколі не займаліся падобнымі падлікамі.

"Ніхто ніколі не лічыў, якія сумы штогод ідуць на льгаціраванне. Лічыцца, што фінансаванне ўсіх сацыяльных праграм абыходзіцца дзяржаўнай казне ў дзве трэці дзяржбюджэту штогод", — падкрэслівае эканаміст.

І ўсё ж грошы грашыма, але скасаванне льгот — гэта пазбаўленне нейкіх прывілеяў паловы насельніцтва краіны, якое мае права голасу. Тут не толькі эканоміка важная, найбольш значная — палітыка. Бо ў 2008 годзе чакаюцца парламенцкія выбары... Прэзідэнцкую адміністрацыю, зразумела, пераабіраць ніхто не будзе, а вось дэпутатам варта падумаць, ці *"падпісвацца"* пад законапраектам.

"Гэта досыць адчувальны ўдар па беларускім грамадстве, — мяркуе Леанід Заіка. — *У найгоршым выпадку скасаванне льгот пагражае сацыяльным выбухам: калі сотні тысяч людзей зразумеюць, што іх пазбавілі пайка, яны пачнуць бунтаваць. Мы гэта ўжо праходзілі: літаральна гады праз два пасля прыходу да ўлады Аляксандра Лукашэнкі ўлады хацелі скасаваць усе льготы, аднак тады адбыўся сацыяльны выбух. І рэжым адступіў. Успомнім і пра тое, што ў свой час манетызацыя льгот узарвала Расію..."*

Успомнім. Але законапраект ужо стаіць у павестцы дня. Ці хопіць смеласці дэпутатам, каб "развярнуць" прапановы, якія стануць ударам для паловы грамадства?...

Глеб ХМЯЛЬНІЦКІ.

ЗА КАДРАМ

Непачуты голас ліквідатара

Наместнік кіраўніка Адміністрацыі прэзідэнта Наталля Пяткевіч разам з дэпутатамі камісіі па працы, сацыяльнай абароне, справах ветэранаў і інвалідаў сустракалася з прадстаўнікамі грамадскіх аб'яднанняў, якія прадстаўляюць інтарэсы тых самых "асобных катэгорый", льготы для якіх плануецца скасаваць. Запрасілі на сустрэчу і фельчара з Жодзіна Аляксандра Валчаніна, які ўзначальвае ініцыятыўную групу па стварэнні грамадскага аб'яднання чарнобыльцаў-ліквідатараў (устаноўчая канферэнцыя арганізацыі запланаваная на 19 мая). Аляксандр Валчанін прыехаў у Мінск, згодна з запрашэннем, але далей фае Дома ўрада так і не патрапіў.

"Маё прозвішча выкраслілі са спісаў запрошаных. Нібыта інтарэсы ліквідатараў прадстаўлялі іншыя. Але ж улады і мяне запрашалі ад імя Адміністрацыі прэзідэнта і Палаты прадстаўнікоў, і настойліва запрашалі. Аказалася толькі, што альтэрнатыўны пункт гледжання прадстаўлялі члены нейкага "Аўтографа" (грамадская арганізацыя "Аўтограф Чарнобыля"). Дагэтуль пра арганізацыю з такой назвай наогул мала хто чуў. Без пяці дзінаццаць я сустрэў у фае Наталлю Уладзіміраўну Пяткевіч і запытаўся: што адбываецца? Яна сказала: разбяромся. Але пакуль "разбіраліся", я аказаўся за дзвярыма гэтай сустрэчы. Хаця не пусцілі на сустрэчу не мяне — не пусцілі ў маёй асобе сапраўдных ліквідатараў, якія аддавалі здароўе і жыцці за гэтых чыноўнікаў", — абураўся А.Валчанін.

Між тым А.Валчанін кажа, што меў што прапанаваць уладам.

"У мяне была прапанова па небалючым вырашэнні праблемы. Найперш трэба захаваць санаторна-курортнае лячэнне для ліквідатараў, пакінуць пенсійнае забеспячэнне (мы ж не просім адпускаць нас на пенсію з 50 гадоў, а з 55-ці), захаваць статус "ліквідатара" і штогадовы дадатковы адпачынак", — адзначыў Аляксандр Валчанін.

Толькі голас ліквідатара аказаўся за кадрам праблемы.

Георгій ГЛЕБУСЬ.

ПРАТЭСТ

Рэзідэнцыя не для інвалідаў

Інваліды-калясачнікі перадалі петыцыю ў Адміністрацыю прэзідэнта. Але для гэтага спатрэбілася выклікаць столяра

Удзельнікі акцыі праехалі на калясках блізу Нацыянальнага акадэмічнага тэатра імя Янкі Купалы, размешчанага ў некалькіх дзесятках метраў ад будынка Адміністрацыі прэзідэнта, аднак на рагу ля рабочай рэзідэнцыі кіраўніка дзяржавы іх спынілі байцы падраздзялення спецыяльнага прызначэння. Яны заявілі, што гэта рэжымная тэрыторыя і праход да будынка забаронены. Такім чынам, да галоўнага ўваходу ў Адміністрацыю прэзідэнта ўдзельнікі маршу дапушчаны не былі. Аднак да іх выйшаў чыноўнік і паведаміў, што праз некаторы час да іх выйдзе супрацоўнік Адміністрацыі прэзідэнта, які прыме ў іх зварот да Аляксандра Лукашэнкі.

У петыцыі ўтрымліваюцца патрабаванні выконваць правы інвалідаў у Беларусі, не адмяняць дзеянне льгот, а палепшыць становішча гэтай катэгорыі грамадзян. Інваліды таксама заклікаюць кіраўніка дзяржавы садзейнічаць стварэнню ў населеных пунктах краіны і ў Мінску безбар'ернага асяроддзя, што дазваляла б людзям з абмежаванымі магчымасцямі адаптавацца да жыцця ў грамадстве. Петыцыя на адрас прэзідэнта была прынята на мітынгу інвалідаў, які прайшоў з 11.00 да 12.00 на плошчы Бангалор і ўдзел у якім узялі прыкладна 100 чалавек.

Пяцярых удзельнікаў акцыі дапусцілі ў прыёмную Адміністрацыі прэзідэнта, дзе яны перадалі петыцыю. Характэрна, што яны адразу не змаглі трапіць у будынак — людзі ў інвалідных калясках проста не здолелі ўехаць у праём дзвярэй, які аказаўся занадта вузкім для гэтага. Каб адчыніць другую палову цяжкіх дзвярэй, быў выкліканы столяр.

Сяргей ПУЛЬША.

САЛІДАРНАСЦЬ

У абарону Андрэя Клімава

Намеснік старшыні Аб'яднанай грамадзянскай партыі (АГП) Ігар Шынкарык падаў у Мінскі гарвыканкам заяўкі на правядзенне 21—22 мая пікетаў у абарону палітыка Андрэя Клімава.

Як паведамляе прэс-служба АГП, 21 мая акцыю плануецца правесці насупраць будынка гарадской пракуратуры, а 22 мая — каля следчага ізалятара №1. Пачатак пікетаў — у 12.00. Такім чынам І.Шынкарык імкнецца прыцягнуць увагу грамадскасці да "незаконнага арышту і антыгуманнага ўтрымання пад вартай палітзняволенага Андрэя Клімава".

"Адміністрацыя СІЗА №1 доўгі час беспадстаўна адмаўлялася прыняць ад сваякоў Клімава неабходныя яму лекавыя прэпараты, — узгадвае прэс-служба АГП словы намесніка старшыні партыі. — Пасля настойлівых патрабаванняў лекі прынялі, але па незразумелых прычынах дарагія замежныя лекавыя прэпараты, якія вельмі неабходны Андрэю Клімаву, так і не былі яму перададзены. Яны замяняюцца таннымі аналагамі вытворчасці Рэспублікі Беларусь. Андрэй Клімаў, якому патрэбна медыцынская дапамога, утрымліваецца ў цеснай перапоўненай камеры з сакамернікамі, якія кураць. Неабходная медыцынская дапамога яму не аказваецца".

Нагадаем, што былы дэпутат Вярхоўнага савета Беларусі А.Клімаў быў арыштаваны ў Мінску 3 красавіка. Яму інкрымінуецца злачынства, прадугледжанае ч. 3 арт. 361 Крымінальнага кодэкса Беларусі (заклікі да звяржэння або змены канстытуцыйнага ладу Рэспублікі Беларусь ..., учыненыя з выкарыстаннем сродкаў масавай інфармацыі). Падставай для арышту палітыка сталі яго артыкулы, апублікаваныя на сайце АГП. Клімаву пагражае пазбаўленне волі на тэрмін да пяці гадоў.

Ірына ЛЕЎШЫНА.

АВАРЫЯ

Чарговы прарыў...

Чарговая аварыя на нафтаправодзе.
У суботу ў 6.46 у Бешанковіцкім раёне адбыўся прарыў расійскага магістральнага нафтапрадуктаправода "Унеча—Вентспілс".

Як паведаміў прэс-сакратар МНС Віталь Навіцкі, пасля аварыі спрацавала аўтаматычная сістэма засцярогі, якая перакрыла падачу дызельнага паліва. Аб'ём уцечкі склаў прыблізна пяць тон, плошча разліву — прыкладна 50 квадратных метраў. Частка нафтапрадуктаў трапіла ў меліярацыйны канал, злучаны з ракой Свячанкай — прытокам ракі Ула, якая ў сваю чаргу ўпадае ў Заходнюю Дзвіну.

Як паведаміў прэс-сакратар, канал, каб пазбегнуць пападання з яго нафтапрадуктаў у раку, быў перакрыты ў некалькіх месцах (засыпаны зямлёй). Паводле слоў В.Навіцкага, у радыусе 600 метраў ад месца прарыву знаходзіцца яшчэ некалькі каналаў, яны таксама перакрыты, каб выключыць нават тэарэтычную магчымасць пападання нафтапрадуктаў у рэкі.

На месцы здарэння пабываў намеснік міністра па надзвычайных сітуацыях Беларусі Барыс Барынгольц, працуюць службы МНС і аварыйныя брыгады, а таксама спецыяльная камісія. Урон будзе ацэньваць Міністэрства прыроды і аховы навакольнага асяроддзя. Але, як падкрэсліў прэс-сакратар МНС, відавочна, ён будзе значна ніжэйшы за ўрон ад мінулай аварыі. Тады, нагадаем, з трубы выцекла прыблізна 120 тон дызпаліва.

Паводле папярэдніх звестак, прычына цяперашняга прарыву, як і ў мінулы раз, — зношанасць трубаправода і яго разрыў у месцы зварнога шва.

Нагадаем, што папярэдняя аварыя на гэтым жа нафтапрадуктаправодзе адбылася 23 сакавіка блізу вёскі Быцева. Паводле звестак яго ўладальніка (ППУП "Захадтранснефцепрадукт" ААТ АК "Транснефцепрадукт"), аб'ём уцечкі склаў прыкладна 120 тон. У выніку ў водную сістэму меліярацыйнага канала, рэк Ула і Заходняя Дзвіна трапіла прыблізна 80 кубаметраў дызельнага паліва, якое забрудзіла раку і дабралася да Латвіі. Спецыяльна створаная ў Расіі камісія па ацэнцы тэхнічнага стану нафтаправода прыйшла да высновы, што прасцей пабудаваць новы, чым адрамантаваць гэты. На "трубе", праз якую нафта ідзе ў Беларусь і далей — на Латвію — спецыялісты налічылі больш за 7 тысяч дэфектыўных участкаў.

Андрэй СЕРАДА, БелаПАН.

ДАРЭЧЫ

Лукашэнку шукаюць пасаду. Ён адмаўляецца

На ўстаноўчым з'ездзе партыі "Вялікая Расія", які прайшоў у мінулыя выхадныя ў Маскве, быў агучаны план магчымага вылучэння Аляксандра Лукашэнкі на пасаду кіраўніка "аб'яднанай дзяржавы Расіі і Беларусі", паведамляюць расійскія СМІ.

Як заявіў адзін з ідэолагаў новай партыі Віталь Авяр'янаў, вылучэнне Лукашэнкі магло б адбыцца наступным чынам: спачатку на парламенцкіх выбарах у Расіі перамагае палітычная сіла, якая абяцае сваім выбаршчыкам неадкладнае аб'яднанне з Беларуссю, а затым на пасаду прэзідэнта ўжо аб'яднанай дзяржавы балатуецца Аляксандр Лукашэнка.

Разам з тым дэпутат Дзярждумы Дзмітрый Рагозін — адзін з заснавальнікаў партыі і яе нефармальны лідэр — заявіў журналістам, што Аляксандр Лукашэнка ніякіх перамоў з будучым кіраўніцтвам "Вялікай Расіі" не вёў.

Інфармацыя аб тым, што А.Лукашэнка можа ўзначаліць партыю "Вялікая Расія", з'явілася ў некаторых СМІ яшчэ ў канцы сакавіка і была абвергнута беларускім прэзідэнтам. "Гэта немагчыма пры цяперашнім заканадаўстве. У Расіі няма такога заканадаўства, каб беларус удзельнічаў у палітычных працэсах у гэтай краіне. Я ўсё разумею і менш за ўсё цікаўлюся гэтымі пытаннямі. Я павінен узначальваць сваю дзяржаву", — заявіў А.Лукашэнка 28 сакавіка падчас рабочай паездкі па Мінскім раёне.

У Маскве афіцыйна аб'яўлена аб стварэнні новай палітычнай партыі — "Вялікая Расія", якая прытрымліваецца нацыянальна-патрыятычных поглядаў. Старшынёй "Вялікай Расіі" стаў дэпутат Дзяржаўнай Думы Андрэй Савельеў.

Ірына ЛЕЎШЫНА.

ДИПКУРЬЕР

Предъявить десять пальцев!

У большинства иностранцев, желающих приехать в США, будут снимать отпечатки всех 10 пальцев рук, сообщает Ассошиэйтед Пресс со ссылкой на заявление госдепартамента США.

На данный момент в американских посольствах и консульствах у заявителей на визу в США берут отпечатки только двух пальцев. В этом году, чтобы "отсеять нежелательные личности", в США потребуется сканирование всех десяти пальцев рук, сообщили в госдепартаменте США. *"Департамент устанавливает стандарт процедуры снятия отпечатков десяти пальцев, который с большей степенью точности будет способствовать выявлению неподходящих для получения визы людей"*, — говорится в заявлении госдепа.

Устройства для этого должны появиться во всех посольствах и консульствах США к концу 2007 года.

Заявление

Совета Белорусского Конгресса демократических профсоюзов

Как известно, истекает срок выполнения правительством страны Рекомендаций МОТ. Решение о временном отзыве преференций для Беларуси в торговле со странами объединенной Европы было принято 20 декабря прошлого года за систематическое нарушение прав профсоюзов и должно вступить в силу через 6 месяцев, т.е. 21 июня т.г.

Можно было только приветствовать первые шаги, предпринятые правительством по выполнению Рекомендаций МОТ. Таких, как возвращение Белорусскому Конгрессу места в Национальном совете по трудовым и социальным вопросам, восстановление на работе одного из лидеров бывшего Белорусского профсоюза авиационных диспетчеров Олега Долбика. К большому сожалению, приходится констатировать, что эти конструктивные шаги не получили своего продолжения. Большинство Рекомендаций до сих пор остаются невыполненными, и в целом ситуация с соблюдением прав профсоюзов в стране к лучшему не изменилась.

Более того, на ряде предприятий, таких как ОАО "Гродно Азот", давление на членов независимых профсоюзов с целью принуждения их к выходу из организации не прекращается ни на один день. Такие действия со стороны местных администраций иначе как провокационными назвать нельзя.

В сложившейся критической ситуации, когда над страной навис дамоклов меч серьезных экономических потерь, мы вправе были рассчитывать на принципиальную оценку подобных явлений со стороны правительства. Однако оно не только их не пресекает, но и само подает не лучший пример для подражания. Речь идет о не имеющей логических объяснений инициативе подготовки сомнительного законопроекта "О профессиональных союзах".

Трудно сказать, какой смысл вкладывали его разработчики, называя этот правовой документ одним из конкретных шагов по выполнению Рекомендаций МОТ, устранению нарушений прав профсоюзов. На деле все обстоит с точностью до наоборот.

Ряд положений законопроекта значительно ухудшают условия создания и деятельности независимых профсоюзов Беларуси. Так, проект закона устанавливает для профсоюза, имеющего статус республиканского, порог численности в 8 тыс. человек. Он многократно превосходит даже чрезмерно завышенный и подвергнутый критике Комиссией по Расследованию МОТ ныне действующий (500 человек), установленный Декретом № 2 президента Республики Беларусь от 26 января 1999 г. "О некоторых мерах по упорядочению деятельности политических партий, общественных организаций и профессиональных союзов". При такой норме численности станет невозможным существование и деятельность на национальном уровне как ни одного из независимых профсоюзов, так и самого БКДП.

Надуманной проблемой является введение в закон понятия представительные и непредставительные профсоюзы. В Беларуси на практике не существует спора, какие профсоюзы представительные, а какие — нет. По той причине, что в стране отсутствует многообразие и множественность профсоюзов. Во-первых, потому что Беларусь находится в самом начале формирования своей государственности. Во-вторых, механически переносить принцип представительности из законов стран, которые многие десятилетия идут по пути демократического развития в наши условия, которые трудно назвать демократическими, некорректно и безответственно.

Все последние годы правительство страны делает все, чтобы максимально затруднить и сделать невозможными создание и деятельность независимых профсоюзов. Введение в закон понятия представительности не может расцениваться иначе как неприкрытая попытка вытеснения Белорусского конгресса демократических профсоюзов и его организаций из процесса социального партнерства на всех уровнях. Поскольку в законопроект заложена норма, согласно которой непредставительные профсоюзы лишаются права вести коллективные переговоры, заключать коллективные договоры, тарифные и Генеральное соглашение.

Мы настаиваем на отмене разрешительного принципа создания и деятельности профсоюзов, также прописанного в данном законопроекте. Профсоюзы должны обладать правом самим определять, быть им юридическими лицами или нет. Факт приобретения статуса юридического лица не должен сводиться к предоставлению документа, подтверждающего юридический адрес (место нахождения профсоюза). Равно как и необретение статуса юридического лица не должно ограничивать право профсоюза вести переговоры, заключать коллективные договоры и представлять интересы своих членов.

Достаточно введения только вышеперечисленных положений, чтобы обсуждение закона в предлагаемой редакции потеряло всякий смысл. Такой правовой документ в случае его принятия можно назвать не законом о профсоюзах, а законом о контроле над профсоюзами, в котором закреплено монопольное право на профсоюзное движение страны за одной отдельно взятой организацией. Независимое профсоюзное движение в таком случае обречено на умирание, причем весьма скорое.

Остается непонятным, почему с таким упорством правительство "проталкивает" явно дискриминационный по отношению к Белорусскому Конгрессу демократических профсоюзов и его организациям законопроект, выдавая его за выполнение Рекомендаций МОТ. Совершенно очевидно, что при таком подходе к выполнению вышеупомянутых Рекомендаций перспектива лишения Беларуси торговых преференций неотвратима. И не стоит рассчитывать на их возвращение в случае, если БКДП будет законом "элегантно зачищен" по принципу "нет организации — нет проблемы". Хотим предостеречь правительство от подобных расчетов и напомнить, что оно возлагает на себя всю полноту ответственности, если страну и ее народ постигнут экономические потери, исчисляемые многими сотнями миллионов евро.

Совет Белорусского Конгресса демократических профсоюзов.

НАХОДКА

В Беларуси обнаружена третья стоянка древних людей

Белорусские ученые обнаружили третью стоянку древних людей, где сохранились фрагменты фауны времен палеолита, сообщил "Интерфаксу" руководитель археологической экспедиции, преподаватель исторического факультета Белорусского государственного университета Виктор Обуховский.

"В Гродненском районе возле деревни Ковальцы археологи на глубине 3—3,5 метра обнаружили зубы мамонта. Это третья древняя стоянка на территории Беларуси, где обнаружены останки фауны Ледникового периода", — сказал Виктор Обуховский.

По его словам, "обнаруженные останки переданы в Минск на лабораторную экспертизу в Институт геологии. После проведения исследований можно будет с точностью до сотен лет определить возраст археологической находки".

Вместе с тем он уточнил, что "уже сейчас можно утверждать, что древняя стоянка и кости мамонта не моложе 12 тысяч лет".

Археологи БГУ начали исследования древней стоянки возле деревни Ковальцы в Гродненском районе около трех лет назад. В ходе экспедиций были обнаружены останки древнего поселения, в том числе и изделия из кремня, рассказал Виктор Обуховский. Он уточнил, что "это первая древняя стоянка, где обнаружены кости мамонта, на территории Западной Беларуси". По его словам, ранее подобные памятники были обнаружены в Могилевской и Гомельской областях.

Народная Воля http://www.nv-online.info
11 МАЯ 2007 г.

СЛЁЗЫ ПЕНСІЯНЕРАЎ

Як пражыць на такія грошы?

Нафта з газам вінаватыя?

Нафта-газавы канфлікт з Расіяй адчувальна ўдарыў і па пенсіянерах. Сёлета пенсіі яшчэ не павышаліся. Мінуў чацвёрты квартал мінулага і першы гэтага года, аднак пра пенсіі ніхто нідзе ні гу-гу.

Пачалося і ўскоснае змяншэнне вартасці пенсій. За два кварталы, па выніках якіх пенсіі не павышаліся, цэны на прадукты і тавары раслі. На некаторыя істотна. На той жа бензін, смятану, хлебабулачныя вырабы...

І ў вярхах, і ў нізах, і ў Беларусі, і ў Расіі не спыняюцца спрэчкі: хто вінаваты? Адны апраўдваюць Расію за павышэнне цэн на газ і нафту, другія вінаваціць.

Цяпер модна казаць, што бясплатным бывае толькі сыр у мышалоўцы. Кіраўніцтва Беларусі само сябе загнала ў пастку, а зараз шукае па свеце, дзе прыдбаць вугляроднае паліва, каб быць незалежным ад аднаго пастаўшчыка, каб было яно таннейшае.

А разумныя людзі даўно даказалі, што для перапампоўвання нафты патрэбны Чарнаморска-Балтыйскі калектар. Не паслухалі, вось і апынуліся ў "пастцы". Хто разлічваецца за іх памылку? Як заўсёды, народ, у тым ліку і пенсіянеры. І сядзяць яны сёння без павышанай пенсіі, але пры пастаянным павышэнні цэн.

Рыгор ФАРМАНЯН,
пенсіянер.

Гродна.

Хоць ім вярніце

Адным махам былі ашуканы, абрабаваны беларускія ўкладчыкі. Усе гарантаваныя дзяржавай уклады аказаліся "пагарэлымі", капітальна абясцэненымі. Людзі, якія да 1991 года даверылі дзяржаве на захаванне свае зароблены грошы, апынуліся каля разбітага карыта. Да сёння многія не могуць зразумець, куды падзеліся іх збяражэнні і чаму іх не вяртаюць гаспадарам.

Абяцалі ж вярнуць! І тады, калі бралі, і тады, калі мінуў час пасля дэвальвацый. Нават перад апошнімі прэзідэнцкімі выбарамі было заяўлена, што пачынаючы з 2006 года мяркуецца дэнамінацыя ўкладаў.

Вядома, вярнуць народу належыць велізарную суму. Дзяржаўная казна можа не вытрымаць нагрузкі. Але ж хоць старых людзей — укладчыкаў-пенсіянераў, якім за 70, можна пры іх жыцці парадаваць. Іх ужо не так шмат засталося — і сума выплат будзе не такая вялікая. То хоць што-небудзь дзяржава можа зрабіць добрага для падманутых ёй?

Уладзімір АНІСКОВІЧ,
ветэран працы, лаўрэат
Дзяржаўнай прэміі Беларусі.

Тады і цяпер

Дах над галавой ды харчаванне — адны з галоўных паказчыкаў дабрабыту народу. А ў пенсіянераў пра гэта асаблівы клопат. Пры сустрэчы не толькі з даўнімі знаёмымі пытанні перш за ўсё пра іх.

— Ды вось за кватэру выклаў ледзь не палову пенсіі, а на астатняе, відаць, не хопіць на месяц, давядзецца пазычаць.

Такія скаргі сталі звычайнымі за апошнія паўтара дзесятка гадоў. Цэны на камунальныя паслугі растуць штомесяц, прабіваючы ў сямейным бюджэце вялікія дзіркі. Да 1990 года яны за двухпакаёвую кватэру вагаліся ад 8 да 12 рублёў — у залежнасці ад пары года, а зімой складалі толькі дзесятую частку сярэдняй пенсіі. Цяпер жа з сярэдняй працоўнай пенсіі (281 тысяча рублёў) даводзіцца выкладваць трэцюю частку, а то і больш.

Так што ніякай палёгкі ў кватэрна-камунальных справах няма. Наадварот, ёсць вялікі рэгрэс.

Не лягчэйшая і другая праблема пенсіянераў (і не толькі іх) — харчовая. Цэны на харчы растуць ледзь не штодня. Параўнаем хоць бы за апошнія тры гады. Вось якія яны былі ў 2004 годзе і сёння, у рублях і кілаграмах:

Назва прадукту	Цана ў чэрвені 2004 г. (у рублях за кг)	Цана ў маі 2007 г. (у рублях за кг)
Свініна	4950	7490
Ялавічына	5220	7640
Сала (салёнае)	4710	6500
К-са "Эстонская"	5700	9510
К-са "Доктарская"	5600	9140
Сыр "Расійскі"	7040	9630
Сыр "Каўбасны"	4800	8150
Малако	570	900—1000
Смятана (баначка)	750	1100
Яйкі Д-2 (дзесятак)	1500	2010
Селядзец атл.	3650	6090
Грэчка (пакет)	1200	2630

Тут названы самыя асноўныя прадукты харчавання. Па іншых малюнак прыкладна такі ж. Не гаворачы пра далікатэсы. Нават на птушку, садавіну, гародніну пенсіянеры глядзяць нячаста. Хоць бы на самае простае хапіла, бо пакупная здольнасць пенсій пастаянна зніжаецца, хаця яны ў сумарным вызначэнні павышаліся. За пенсію 120 рублёў у 1990 годзе, да якога ўлады абяцаюць падняць жыццёвы ўзровень, можна было купіць нашмат больш, чым цяпер за сярэднюю працоўную (281.000 рублёў):

Назва прадукту	1990 год (кг)	2007 год (кг)
Свініна	61	37
Сала	57	43
Бульба	1200	280
Хлеб (бох.)	855	350
К-са "Доктарская"	66	31
Сыр	43	30

Хіба можна пры такім становішчы гаварыць, што беларускія пенсіянеры жывуць заможней, чым пенсіянеры ў іншых краінах СНД? Аднак сённяшнія афіцыйныя ідэолагі даводзяць менавіта гэта. Ну і няхай даводзяць, у іх работа такая, ім за гэта плацяць. А людзі без іх умеюць лічыць і ведаюць узровень свайго дабрабыту. Ды і не той гэта арыенцір. Не радавацца трэба, што Беларусь абагнала Туркменію ды Арменію, што ў іх зарплаты ды пенсіі крыху меншыя, а раўняцца трэба на Англію, Германію, Фінляндыю, Швецыю ды іншыя краіны Еўропы, дзе ўжо сапраўды сацыялізм. Толькі высокія мэты нараджаюць высокія дасягненні.

Мікалай ДЗЕЛЯНКОЎСКІ.

Сорамна людзей запрасіць

Наведаў я даўняга сябра. Успомнілі мінулае. Пагутарылі пра сённяшняе.

— Паглядзіце на маю кватэру, — сказаў Канстанцін. — Сорамна людзей запрасіць. Ды і самому жыць непрыемна.

Вось яго расказ, яго развагі:

— Пасля ўсёй той катавасіі з распадам савецкай імперыі я толькі раз, гадоў 12 таму, зрабіў касметычны рамонт. За гэты час хата вунь як пастарэла. Сам бачыш, шпалеры выцвілі, падлога абшарпалася, фарба сцерлася. Лінолеум на кухні, у калідоры выцерся так, што і не разбярэш, які колер у яго быў. Дзверы, аконныя рамы даўно трэба было б замяніць.

А за якія шышы? За няшчасныя 300 тысяч пенсійных рублёў? Ды іх на аплату кватэры і на сціпленькую жратву ледзь хапае. Жывеш так — абы ногі не выцягнуць.

Справа не толькі ў сценах, падлозе, дзвярах. Мэбля ўся састарэла. Ёй ужо даўно за трыццаць. І ўзоры яе даўнія, і колер. Канапу перацягнуць трэба. У кухні ўсё замяніць не шкодзіць.

І гэта далёка не ўсё. Прасціны, навалачкі, фіранкі, ручнікі, а таксама майкі ды іншае пазношвалася. Знасіліся касцюмы, абутак, перабіўся посуд.

Ды што казаць: старэю я, старэе хата. Так і жывем з ёй, так і дажываем. А каб прывесці яе да ладу, трэба, я прыкідваў, нямала мільёнаў.

Плакат "Пенсіянеры Беларусі — нішчыя!" ляжыць на сцэне падчас мітынгу апазіцыі на плошчы Бангалор у Мінску.

Канстанцін сумна ўсміхаецца, нібы ён вінаваты, што жыве ў такой беднасці. Жыве адзін, жонка памерла гадоў сем таму, сын недзе ў Расіі. "Добра яшчэ, — супакоіў я яго, — што здароўе не вельмі здало".

А сам падумаў, што старэе не толькі кватэра Канстанціна. Старэе і мая кватэра, і кватэра маіх суседзяў. Старэе недзе добрая палавіна Беларусі. І ўсё з-за таго, што не вырашаюцца як след сацыяльныя праблемы.

Васіль ТАРАСЕВІЧ.

Впереди по росту цен

Как минимум в восьми странах СНГ и Балтии рост потребительских цен в первом квартале 2007 года оказался ниже, чем в Беларуси. Таков результат проведенного БелаПАН анализа данных национальных органов статистики.

В январе-марте потребительские цены в Беларуси увеличились на 3%. В то же время в Узбекистане они возросли на 2,9%, в Казахстане — на 2,6%, в Грузии — на 2,4%, в Молдове — на 2,1%, в Армении — на 2%, в Эстонии — на 1,8%, в Украине — на 1,3%, в Литве — на 0,9%.

ОПЫТ СОСЕДЕЙ

Пакет Клюски

Или регистрация фирмы за три дня и после заполнения одного формуляра

Ограничение бюрократии, более благоприятные условия ведения хозяйственной деятельности, дерегулирование экономики предусматривает правительственная программа, направленная на развитие частного бизнеса в Польше.

Основные положения программы, которую принято называть "пакетом Клюски" по фамилии ее соавтора — бизнесмена Романа Клюски, разорившегося в результате своеволия работников налогового аппарата, представил премьер Ярослав Качиньский. *"Я считаю мероприятия, предусмотренные настоящей программой, одним из трех основных элементов нашей макроэкономической политики, то есть восстановление свободы предпринимательской деятельности наряду с реформированием системы государственных финансов, а также приобретением и использованием евросоюзных средств"*, — отметил премьер Качиньский.

Выступая на пресс-конференции в здании Варшавской фондовой биржи, премьер подчеркнул, что для экономической ситуации в Польше характерно быстрое стабильное развитие, рост экспорта, укрепление национальной валюты и снижение уровня безработицы. Вице-премьер, министр финансов Польши Зита Гиловска сообщила, что в 2009 год Польша войдет с обстоятельно упорядоченной системой финансов, самыми низкими налогами и рабочими затратами.

Премьер пообещал предпринимателям, в частности, регистрацию фирм в течение трех дней "в одном окошке" и после заполнения одного формуляра, более легкий доступ к средствам Европейского Союза, а также меньший контроль.

"Если Ярослав Качиньский хочет помочь экономике и хочет увидеть результаты реформ еще за время своей работы на посту главы правительства, то он добьется своего. Потому что такой успех правительства нужен ему самому, предпринимателям, экономике и всем нам, — пишет комментатор Эльжбета Глапяк в газете "Жечпосполита" и продолжает: — *Что не запрещено, то дозволено — такое правило успешно действует во всем мире. Почему его до сих пор нет в Польше?"*

Повысить зарплату и пенсии

Участники митинга, прошедшего на площади Бангалор в Минске, приняли резолюцию, в которой потребовали от властей: обеспечить политические и экономические права и свободы трудящихся Беларуси; упразднить систему принудительных срочных контрактов; повысить минимальную заработную плату и минимальную пенсию до уровня минимального потребительского бюджета; не допустить изменения пенсионного законодательства, ухудшающие положение работников, занятых на производствах с тяжелыми и опасными условиями труда; оставить без изменения льготы для пенсионеров, студентов и школьников.

Заявителями акции выступили Белорусский профсоюз работников радиоэлектронной промышленности (РЭП) и Партия коммунистов Белорусская.

praca-by.info

ПАРАЎНАЕМ

Зарплата ў Расіі і Беларусі

Сярэдні заробак у Расіі ў сакавіку склаў 12.580 рублёў, ці больш за 480 долараў. У Беларусі ў сакавіку сярэдняя зарплата была 659,4 тысячы рублёў, ці 307,4 долара.

«Сладкое» сальдо стало горьким

Белорусские сахарные предприятия в январе-марте 2007 года экспортировали продукции на 8,7 млн долларов, что на 86,6% меньше, чем в аналогичном периоде прошлого года, сообщили "Интерфаксу" в концерне "Белгоспищепром".

"Недопоставка продукции на экспорт обусловлена введением ограничительных мер при ввозе сахара на российский рынок и подписанием межправительственного соглашения по поставкам сахара в Российскую Федерацию на 2007—2008 годы от 23 марта 2007 года", — пояснили специалисты концерна. Сальдо внешней торговли по сахарной отрасли в первом квартале сложилось отрицательным и составило 18,8 млн долларов.

В настоящее время сахарные заводы Беларуси, кроме ОАО "Городейский сахарный комбинат", остановлены на проведение капитального ремонта и реконструкции.

Наш «Горизонт» на Кавказе

ОАО "Горизонт" подписало контракт с азербайджанской фирмой "М-Реал" на реализацию продукции белорусского предприятия на рынке этой закавказской республики, сообщил "Интерфаксу" ведущий региональный менеджер ОАО "Горизонт" в Средней Азии, Кавказе и Закавказье Олег Махнов.

"Контракт на сумму 1,5 млн долларов предусматривает поставку в Азербайджан LCD-телевизоров, DVD-проигрывателей, пылесосов и СВЧ-печей. Первые партии продукции будут отправлены в эту республику в конце мая текущего года", — отметил он.

«Коммунарка» возвращается в Россию

Столичное предприятие "Коммунарка" восстанавливает объемы экспортных поставок в Российскую Федерацию.

Как сообщила корреспонденту агентства "Минск-Новости" генеральный директор "Коммунарки" **Нина АТАМАНОВА**, из-за конфликта с Объединенными кондитерами России, которые предъявили претензии в использовании их товарных знаков ("Аленка", "Мишка на Севере", "Красная Шапочка" и других), объемы экспорта предприятия в эту страну в прошлом году составили только 90 процентов к уровню 2005 года.

В 2007 году начат выпуск новой продукции. Кроме того, предприятию удалось договориться с Объединенными кондитерами России, и теперь на определенные виды продукции между двумя сторонами будут заключаться лицензионные соглашения. Предполагается, что первое такое соглашение заключат уже в мае.

ВЕДАЙ НАШЫХ!

МАЗ — лепшы

Аўтобус Мінскага аўтамабільнага завода "МАЗ-171" для перавозкі пасажыраў у аэрапортах па выніках штогадовага некамерцыйнага конкурсу, што арганізуецца рэдакцыяй часопіса "Коммерческий транспорт", прызнаны "Лепшым аўтобусам года ў Расіі". Пра гэта паведаміў кіраўнік цэнтра грамадскіх сувязяў МАЗа Валянцін ЛОПАН.

Журы конкурсу складаецца з аўтарытэтных журналістаў спецыялізаваных расійскіх аўтамабільных выданняў.

Валянцін Лопан узгадаў, што ўпершыню "МАЗ-171" быў паказаны журналістам 8 лютага 2006 года ў Нацыянальным аэрапорце "Мінск". МАЗ стаў трэцім па ліку вытворцам перонных аўтобусаў у Еўропе. На працягу года "МАЗ-171" прайшоў цэлы шэраг выпрабаванняў у аэрапортах Масквы, Мінска і Самары, атрымаў неабходныя сертыфікаты адпаведнасці. На сённяшні дзень ужо рэалізаваны тры такія аўтобусы для аэрапортаў Самары і Баку. Паколькі ёмістасць рынку аўтобусаў такога класа ў СНД складае 20—30 у год, то гэта зусім не дрэнны старт продажу, лічаць на МАЗе. Варта таксама зазначыць, што найбліжэйшым канкурэнтам пераможцы таксама стаў прадстаўнік Мінскага аўтазавода — турыстычны аўтобус "МАЗ-251".

Цырымонія ўзнагароджвання пераможцаў конкурсу прайшла ў Маскве.

Аляксей АРЭШКА.

ИЗ ПЕРВЫХ УСТ

Белорусский крест

Вот что сказал в интервью корреспонденту БЕЛТА заместитель премьер-министра Беларуси Александр КОСИНЕЦ:

"С 1993 года в нашей стране сложилась ситуация, которую можно охарактеризовать как "демографические ножницы" или "белорусский крест". Тогда впервые смертность взяла верх над рождаемостью: численность умерших превысила численность родившихся на 11,2 тыс. человек. В 2005 году это превышение составило 51,3 тыс., в 2006-м — 41,9 тыс. человек...

На начало нынешнего года в Беларуси проживали 9 млн 714,2 тыс. человек. При сложившихся уровнях рождаемости и смертности прогнозируемая численность населения в 2020 году может составить 8,8 млн человек. При этом количество детей в возрасте до 15 лет сократится до 1,27 млн, а количество пенсионеров увеличится до 2,3 млн. человек, то есть будет вдвое большим, чем поколение детей.

По классификации Бургдерфера, если в общей численности населения удельный вес детей в возрасте до 15 лет не превышает 20%, то такое общество считается очень старым, убывающим. В Беларуси этот показатель — 17,8%.

Фото photo.bymedia.net

SOS!

Як ільногігант аказаўся прыціснутым да сценкі?

Небяспечным, як тайфун, робіцца для беларускіх ільнаперапрацоўчых прадпрыемстваў імклівае развіццё гэтай галіны ў Кітаі. Прыкладам можа служыць калісьці славуты Аршанскі льнокамбінат. У той час як ільнаперапрацоўшчыкі Паднябеснай надзейна трымаюцца на хвалях сусветнага рынку, наш тэкстыльны крэйсер церпіць бедства, усё глыбей асядаючы ніжэй ватэрлініі. Асноўнымі прычынамі гэтага з'яўляюцца дэфіцыт дабротнай сыравіны і скарачэнне збыту прадукцыі. А яшчэ — рост запазыкі па дзяржпадатках і рахунках за энерганосьбіты.

Краіны Еўрасаюза ўсё менш цікавяцца нашымі вырабамі з ільну. Толькі за 2006 год пастаўкі льнопрадукцыі з Беларусі ў краіны Заходняй Еўропы скараціліся амаль на 40 працэнтаў.

Абсталяванне буйнейшага вытворцы льняных тканін — Аршанскага льнокамбіната — састарэла, патрабуе замены. Выдаткі на вытворчасць растуць, рэнтабельнасць падае. У выніку церпіць эфектыўнасць усяго тэхналагічнага працэсу і, галоўнае, — губляецца сэнс існавання прадпрыемства. Пастаўшчыкі сыравіны — ільнозаводы — атакуюць камбінат патрабаваннямі грошай за адгружанае валакно. Грошы пастаўшчыкам патрэбны не толькі на зарплату, а і на абсталяванне, якое ў іх таксама мае тэрміновую патрэбу ў абнаўленні.

Аршанскі тэкстыльны гігант прыціснуты, так бы мовіць, да сценкі: ягоныя даўгі ўжо абраслі штрафнымі працэнтамі. Ціснуць і падаткі, па якіх таксама ўтварыліся даўгі.

Разам з тым робіцца ўсё горшай сыравіна. З-за нізкай якасці айчыннага валакна камбінат мусіць скараціць аб'ёмы перапрацоўкі льну. Адсюль — пагаршэнне якасці гатовых тканін. Нават лепшыя вырабы з доўгага валакна саступаюць па спажывецкіх уласцівасцях кітайскім, што выпрацаваны з горшага, кароткага валакна. Сакрэт у тым, што ў кітайцаў лепшае, больш сучаснае абсталяванне. Пры гэтым нельга забываць, што лепшае доўгае валакно і ў нас дэфіцыт. Яно складае толькі 30 працэнтаў у аб'ёме вытворчасці беларускіх ільнозаводаў. Астатняе — кароткае — не прыдатнае ні на што іншае, акрамя мешкавіны, якой рынак не скарыш. А вось кітайцы, успрыняўшы рынкавую эканоміку, навучыліся рабіць з кароткага валакна прыстойныя тканіны, вопратку з якіх купляе ўся Еўропа, а не толькі СНД.

Каб хоць наблізіцца да кітайцаў, аршанскім тэкстыльшчыкам неабходна мадэрнізаваць тэхналогію. Але на гэта няма грошай. Тут бы неяк з даўгамі разлічыцца!

Тое, што адбываецца ў Кітаі, не можа не турбаваць аршанцаў. Кітайцы пастаянна нарошчваюць вытворчасць ільну і вырабаў з яго. У той час, як увесь наш АПК сёлета плануе вырасціць і аддаць тэкстыльшчыкам 60 тысяч тон валакна, у Кітаі наважыліся перапрацаваць 600 тысяч тон валакна — удвая больш, чым летась!

Адно суцяшае: у Паднябеснай не знойдзецца столькі сваёй сыравіны, бо кітайцы атрымліваюць толькі 40 тысяч тон валакна за год. Зразумела, усё лішняе давядзецца набываць за мяжой. У тым ліку — і ў Беларусі, якая з'яўляецца для Кітая звыклым і надзейным пастаўшчыком. Летась, напрыклад, з нашай краіны ў Паднябесную адгрузілі 430 тон валакна. Для Кітая гэта — слану драбінка. Але быццам бы ўжо ёсць дамоўленасць на пастаўку сёлета 6 тысяч тон валакна — па сусветных цэнах і нават з перадаплатай. А ў перспектыве наш экспарт валакна ў Кітай можа дасягнуць 30 тысяч тон.

Але ці добрая гэта перспектыва? На першы погляд — ёсць чаму цешыцца. Пацякуць грошы, якія можна выдаткаваць не толькі на пагашэнне пазык і даўгоў па падатках, а і на мадэрнізацыю тэхналогіі перапрацоўкі льну.

Але нават калі наша сельская гаспадарка пачне працаваць так, што поўнасцю задаволіць патрэбы кітайскай прамысловасці, Беларусь ператворыцца з буйнога пастаўшчыка гатовай ільнопрадукцыі ў сыравінны прыдатак кітайскай ільновытворчай і лёгкай індустрыі. А гэта непазбежна прывядзе да канчатковага заняпаду Аршанскага льнокамбіната, які пойдзе на дно, як стары карабель, прабіты тарпедай з новенькай кітайскай кананерскай лодкі.

І хвалі рынку сыдуцца над месцам пагібелі былога тэкстыльнага флагмана...

Сяргей БУТКЕВІЧ.

Народная Воля http://www.nv-online.info
11 МАЯ 2007 г.

ЗНАКОМЬТЕСЬ

Николя Саркози — новый президент Франции

52-летний Саркози, бывший министр внутренних дел Франции и сын иммигранта из Венгрии, принимает бразды правления Республикой у 74-летнего Жака Ширака, занимавшего президентскую должность последние 12 лет.

Я призываю...

Обращаясь к своим сторонникам, он заявил:

"Я призываю всех французов, вне зависимости от их партийной принадлежности и религиозных убеждений, французов разного происхождения объединиться, чтобы Франция начала двигаться вперед... Я призываю каждого не замыкаться, не оставаться в стороне, но открыться друг другу... Я призываю к терпимости и к уважению других идей и убеждений... Я хочу обратиться к нашим европейским партнерам, с кем судьба Франции неразрывно связана... Сказать им, что я всегда был европейцем и что верю в европейское строительство. Франция возвращается в Европу".

В своей речи Саркози обратился и к народу Средиземноморских стран. Он говорил о создании Средиземноморского Союза как некоего моста между Европейским Союзом и Африкой. Цель такого Союза, по словам Саркози, обеспечить мир и процветание в регионе.

Саркози обратился и к народу Африки, заявив, что Африка может рассчитывать на дружескую помощь Франции в разрешении конфликтов, в борьбе с голодом и нищетой.

Он отметил, что США могут рассчитывать на дружбу со стороны Франции, но призвал Вашингтон возглавить борьбу против глобального потепления. Кроме того, он заявил, что глубоко верит в европейскую интеграцию, но добавил, что партнеры Франции по Старому Свету должны понять важность социальной защиты.

Новый президент Франции в своей первой речи не вспомнил о России.

Обращаясь к французам, он отметил: *"Я хочу сказать всем тем, кто страдает от несправедливости, всем тем, кто не чувствует к себе уважения, всем тем, кто верит чужим речам, а не моим, я хочу сказать, что я буду президентом, который победит несправедливость, я дам шанс каждому,* — пообещал Саркози. — *Но в республике, которой я хочу служить, не может быть прав без обязанностей".*

Он пообещал оперативно осуществить ключевые пункты в своей предвыборной программе, среди которых отмена налога на сверхурочную работу, снижение налога на наследство, а также принятие закона, гарантирующего ограниченную работу транспорта во время забастовок служащих. Уже в июле он планирует собрать на внеочередную сессию новый состав парламента, чтобы принять законы по данным вопросам.

Что касается социальной программы, Саркози планирует заставить безработных браться за ту работу, которую им предлагают, а также ужесточить иммиграционное законодательство, чтобы усложнить переезд во Францию семей прибывших ранее эмигрантов.

Отклики в мире

На исторической родине Саркози, в Венгрии, его 92-летняя двоюродная бабушка, узнав об успехе внучатого племянника, сказала, что "очень рада", но при этом "нисколько не удивлена".

"Не хочу показаться самонадеянной, но еще два года назад могла предсказать, что он победит. Он такой целеустремленный, такой опытный, такой талантливый и умный!", — сказала агентству Франс-Пресс Марианн Саркози.

Призыв Саркози к восстановлению исторически теплых отношений между Францией и США встретил благожелательную реакцию со стороны Вашингтона. Как передает корреспондент Би-Би-Си Мэтт Фрай, Саркози всегда рассматривался в Америке как наиболее предпочтительная фигура. Еще в прошлом году, когда он был всего лишь министром, удостоился аудиенции в Белом доме.

Когда стало известно о его победе, Джордж Буш позвонил Саркози с поздравлениями одним из первых. "Соединенные Штаты и Франция — исторические союзники и партнеры. Президент Буш с нетерпением ждет возможности работать вместе с избранным президентом Саркози, и мы продолжим наш прочный альянс", — заявил пресс-секретарь Совета национальной безопасности США Гордон Джонроу.

Председатель Еврокомиссии Хосе Мануэль Баррозу выразил надежду, что Саркози станет "движущей силой" реформ Европейского Союза. "Я возрадовался скорой перспективе совместной работы ради укрепления Европейского Союза в духе открытости, ради Европы, которая не замыкается в себе, но, твердая в своих ценностях и преимуществах, преодолевает вызовы глобализации", — говорится в заявлении Баррозу.

Канцлер Германии Ангела Меркель выразила надежду, что альянс ее страны с Францией при Саркози останется "основой прочного мира, демократии и процветания в Европе". Премьер-министр Великобритании Тони Блэр также позвонил Саркози и поздравил его с победой на выборах.

В России глава комитета Государственной думы по международным делам Константин Косачев сказал, что приход Саркози к власти во Франции не приведет к ухудшению отношений с Москвой. "Саркози — прагматик до мозга костей, и он прекрасно понимает, что без России невозможно решение ни региональных, ни глобальных проблем", — сказал Косачев Интерфаксу, отметив, что у "Единой России" установились партнерские отношения с правоцентристским блоком Саркози.

Сын иммигранта из Венгрии

Лидер правящей консервативной партии "Союз народного движения", бывший министр внутренних дел Франции родился в Париже в 1955 году. Образование получил в частной католической школе. В 1978 году закончил Институт политических наук в Париже, где изучал государственное право и политологию, а также прослушал курс частного права.

После учебы Николя Саркози начал работать адвокатом, специализирующимся на французском коммерческом праве, а именно — на праве в области недвижимости.

С 19 лет в политике. Именно в этом возрасте он вступил в партию "Союз демократов за республику". В 22 года стал членом городского совета в родном городке Нейи-сюр-Сен, который находится в пригороде Парижа. В 28 лет Саркози был избран мэром города.

Возглавлял молодежный комитет по поддержке Жака Ширака на президентских выборах в 1981 году. Уже три года Саркози лидер правящей партии. В период с 1993-го по 1995 год занимал пост министра по бюджету и пост официального представителя правительства. В 2002—2004 годах был назначен министром внутренних дел. В 2004 году Саркози был избран председателем партии "Союз народного движения". Саркози оставил министерский пост и сосредоточился на партийной работе.

В результате отставки Кабинета министров в мае 2005 года из-за неудачного голосования по Европейской конституции Саркози был приглашен в новое правительство Доминика де Вильпена, в котором он занял пост министра внутренних дел Франции.

Он женат вторым браком на Сесилии Саркози и имеет троих детей.

Самая крупная монета

Канадский королевский монетный двор выпустил самую крупную в мире золотую монету весом 100 килограммов. Ее номинал — миллион канадских долларов (903,9 тысячи долларов США), сообщает "Рейтер".

Диаметр монеты 53 сантиметра, ее толщина — 3 сантиметра. Новая монета сделана из сверхчистого золота 99,999 пробы и на тысячную долю чище, чем то золото, которое используют при изготовлении других монет. На нее уже поступило несколько заказов из США.

Новая канадская монета будет стоить дороже, чем австрийская золотая монета номиналом 100 тысяч евро. Австрийская монета достигает 37 сантиметров в диаметре и весит 31 килограмм.

ЧТО НОВОГО?

Земное солнце

Первая в Европе коммерческая солнечная электростанция появилась вблизи Севильи, на юге Испании.

Когда необычное сооружение впервые показалось за поворотом, я поначалу не мог поверить, что это не мираж.

Посреди типичного сельского пейзажа Андалусии стояла бетонная башня высотой в 40 этажей, залитая ослепительным белым светом.

Подъехав ближе, мы увидели, что вокруг башни прикреплены 600 огромных зеркал. Отражаемый ими свет настолько сильный, что над всей территорией электростанции заметно некое сияние или даже аура.

Так выглядит первая в Европе коммерческая солнечная электростанция. Компания Solucar, которая ею управляет, гордо заявляет, что на ней производится 11 МВт электроэнергии и при этом в атмосферу не выбрасывается ни грамма парниковых газов. Механизм ее работы следующий: отраженные солнечные лучи фокусируются в одном месте, нагревают воду до состояния пара, и этот пар затем приводит в движение турбины, вырабатывающие электроэнергию.

Майкл Гейер, один из гуру солнечной тепловой энергетики, занимает пост международного директора энергетического гиганта Abengoa — владельца новой электростанции. У него нашлись ответы на сложные вопросы.

Верно ли, что такая солнечная энергия в три раза дороже энергии из традиционных источников? Верно, но по мере совершенствования технологий цены снизятся, как это уже произошло с энергией ветра.

Кроме того, затраты солнечной энергетики более корректно сравнивать с затратами на производство энергии за счет сжигания угля или газа только в периоды максимальной загруженности. В такие периоды солнечные системы выглядят привлекательнее.

В идеале такие системы покроют значительную часть суши в солнечном Средиземноморье — и может, даже пустыню Сахару, — а в более пасмурные края на севере Европы электроэнергия будет поступать оттуда по высоковольтным кабелям.

Дэвид ШУКМАН, научный корреспондент Би-Би-Си, Севилья.

СВЕТСКАЯ ХРОНИКА

Сезон охоты на Абрамовича открыла Дженнифер Лопес

На днях в Лондоне глава МДМ-банка Андрей Мельниченко устроил вечеринку на окраине Беркшира. Поводом для нее стало 30-летие супруги Мельниченко — Александры. Празднование проходило в шатре, оборудованном как ночной клуб, а звездой вечеринки стала певица Дженнифер Лопес.

По сообщениям английских газет "Sun" и "Daily mail", гонорар певицы за 40-минутное выступление составил 1 миллион 200 тысяч долларов. Кроме того, на фешенебельный номер в дорогом лондонском отеле для американской звезды и ее перелет на вертолете было потрачено еще 800 тысяч долларов.

Дженнифер Лопес, отрабатывая свое, уже по собственной инициативе попутно занялась потенциально еще более выгодным делом, то есть начала кокетничать с самым знатным холостяком вечера Романом Абрамовичем. Кстати, сам Абрамович был в этот вечер, кажется, не в лучшей форме: худой, как щепка, и с каким-то потерянным видом губернатор Чукотки медленно фланировал среди гостей. Впрочем, это не смутило Дженнифер. Более того, она всем своим видом показывала, что даже сама тень Романа Абрамовича способна пробудить у темпераментной латиноамериканки эротические фантазии.

Этот достопримечательный факт светской жизни стал темой живого обсуждения между хорошей знакомой Абрамовича Дарьей Жуковой и ее приятельницей на следующий день, во время обеда в известном лондонском ресторане Chapriani. "Пока она со сцены пела свой знаменитый хит "If You Had My Love", то смотрела только на него", делилась впечатлениями Дарья. Не забывая, впрочем, отдавать должное и жареной картофельной соломке.

Анна СУББОТИНА.

Днямі амбасада Ізраіля ў Беларусі ладзіла афіцыйны прыём у сувязі з нацыянальным святам — 59-й гадавінай незалежнасці краіны.

Кіраўнік дыпкорпуса Зееў Бен-Ар'е выступіў на чысцюткай беларускай мове. Прысутныя звярнулі ўвагу на незвычайны ракурс прамовы.

Зееў БЕН-АР'Е:

«Інвестыцыі ў ізраільскую эканоміку дасягнулі рэкорднага ўзроўню — 24 мільярдаў долараў...»

Пяцьдзесят дзевятая гадавіна стварэння Дзяржавы Ізраіль...Ужо 59-я? Усяго 59-я? Многа ці мала?

Усяго 59-я — а мы не толькі ўсталяваліся на сваёй зямлі, але і сталі адной з высокаразвітых краін з дынамічнай, устойлівай эканомікай; краінай, якая вядзе рэй у шмат якіх галінах высокіх тэхналогій. Павялічыўшы колькасць грамадзян у больш як 10 разоў, мы забяспечылі кожнаму з іх валавы прадукт на ягоную душу больш за 19 тысяч долараў у год. А жывуць ізраільцяне па статыстыцы нямала: сярэдняя працягласць жыцця жанчын — 82 гады, мужчын — 78. Я лічу, што шмат хто з прысутных тут не супраць раўнацца ў гэтым плане на сярэднестатыстычнага ізраільцяніна, а тым больш — ізраільцянку.

Высокі ўзровень дабрабыту не здзіўляе, калі ўлічыць, што прамысловы экспарт за гэтыя 59 гадоў у Ізраілі павялічыўся ў 2900 разоў. Так, я не агаварыўся і не памыліўся — у 2900 разоў.

Але не толькі прамысловым экспартам і валавым прадуктам на душу насельніцтва сытая гэтая душа. Адзіная старадаўняя культура ў дзесятках афарбовак габрэйскіх суполак розных краін, адкуль прыбываюць рэпатрыянты. Гэта адроджаная нацыянальная мова, хаця ніхто не забараняе размаўляць на адной з 80 моў, якія прынеслі з сабой рэпатрыянты ў Ізраіль. Гэта магчымасць найактыўнейшага ўдзелу ў справах дзяржавы, калі кожны грамадзянін можа і лічыць сваім абавязкам выкрыць пралікі ці, барані Бог, злачыннасць любога кіраўніка аж да Прэм'ера і Прэзідэнта, і калі яго абвінавачванні грунтоўныя, то да іх прыслухаюцца і дзейнасць любога дзяржаўнага чыноўніка будзе расследавацца грамадскім, дзяржаўным альбо судовым чынам.

Так мы жывём, і дзякуючы гэтаму мы жывём.

Гэта ўсё светлыя бакі. А цёмныя... Ужо 59 год... Цэлых 59 год, а мы ўсё яшчэ не можам гарантаваць бяспечнае існаванне нашай дзяржавы і кожнага з яе грамадзян. Вопыт сведчыць, што наколькі моцнай ні была б Дзяржава Ізраіль, у адзіноце яна не ў стане перамагчы тэрор, жахлівую асаблівасць нашага жыцця і адначасова пагрозу і боль усяго свету. І таму мы зноў заклікаем: давайце выкараняць гэтае суцветнае зло разам, не падзяляючы тэрор на такі, які пагражае толькі нам ці толькі іншым. Тэрор — гэта заўжды тэрор.

А пакуль гэта не здзейснена, Ізраілю даводзіцца змагацца з тэрорам у нашым рэгіёне самастойна. Гэта прымусіла нас правесці маштабную аперацыю супраць баз тэрарыстаў на поўдні Лівана. Паколькі гэтая аперацыя не была такой жа сакрушальна пераможнай, як папярэднія, яна моцна крытыкуецца ўнутры Ізраіля, але тым не менш сваіх асноўных агульных мэт яна дасягнула. Было апасенне, што яна занадта цяжка адаб'ецца на эканоміцы Ізраіля. Але здарылася наадварот. Эканамічныя паказчыкі Ізраіля за 2006 год не панізіліся, а шмат якія нават павялічыліся. Інвестыцыі, якія ў першую чаргу пагражалі зменшыцца — усё ж такі вайна, нестабільнасць, дасягнулі рэкорднага ўзроўню — 24 мільярдаў долараў.

Усім у свеце відавочна — прынамсі эканамісты першымі зразумелі, што Ізраіль — зусім не толькі вайна, тэрор, кровапраліцце, але і краіна стабільная, жывая і творчая, нават вясёлая і вынаходлівая, дзе кожны:

— хоча — творыць што-небудзь геніяльнае ў хай-тэк (калі здольны да гэтага), хоча — трымае краму, на што патрэбна не менш клёку;

— хоча — ідзе ў кібуц жыць па-камуністычнаму і апрацоўваць зямлю, хоча — робіцца бізнесменам і, калі атрымаецца, багацеем;

— з моладзі, хто хоча, вучыцца, хто хоча, з'язджае бадзяцца ў Тайланд ці Непал і знікае на доўгія месяцы, раз'юшваючы ўшчэнт бацькоў, але ўсё гэта да ці пасля, але не замест вайсковай службы;

— каму ў жадобу — гуляе ў футбол ці ходзіць падтрымліваць любімую каманду; каму даспадобы — грае на фартэп'яна ці наведвае сімфанічныя канцэрты;

— хто хоча — ганіць урад, а хто ўхваляе яго — праўда, першых, вядома, больш за другіх.

Хто хоча — ідзе працаваць у Міністэрства замежных спраў, калі здольны, і атрымлівае прызначэнне амбасадарам у Беларусь, калі здольны, і займаецца развіццём двухбаковых адносінаў *(гумар спадара Зеева Бен-Ар'е ўзнагароджваецца апладысментамі.* — **Рэд.**). Справа гэтая, прызнацца, таксама нялёгкая — не лягчэй, чым развіваць хай-тэк ці трымаць краму, таму што:

— мы — дзяржавы, якія месцяцца на вялікай адległасці адна ад адной геаграфічна;

— дзяржавы геаграфічна невялікія;

— дзяржавы, якія маюць розныя сацыяльныя структуры, розныя сацыяльна-палітычныя накірункі і прыярытэты, з рознымі эканамічнымі сістэмамі;

— пры гэтым абедзве дзяржавы перажываюць нялёгкія перыяды сваёй гісторыі.

І тым не менш, дзякуючы сумесным намаганням з беларускім бокам, дасягненні ёсць. Стала практыкай наведванне Мінска прадстаўнікамі ізраільскага МЗС, палітычныя і эканамічныя перамовы; ёсць прагрэс у галіне дагаворна-прававой; можна гаварыць пра праекты эканамічнага супрацоўніцтва, якія выношваюцца, і праекты культурнага супрацоўніцтва, якія ўжо здзейсненыя, і ў прыватнасці тое, чым я асабліва ганаруся, — першая кніга — літаратурны пераклад з адной нацыянальнай мовы, іўрыта, на іншую нацыянальную мову, беларускую. Я так ганаруся гэтым, што ўзяў гэтую невялічкую кніжку з сабой і магу прадэманстраваць яе вам...

БЫВАЕТ И ТАКОЕ

Женился в 110 лет

Необычная свадьба состоялась в расположенном южнее Мекки саудовском городе Эль-Баха — женился 110-летний местный долгожитель. Как сообщает газета "Эр-Рияд", его избранница более чем в три раза моложе, ей всего 35 лет. На свадьбе присутствовали 90 сыновей и внуков жениха, имя которого издание не называет.

Несмотря на более чем преклонный возраст, на здоровье "молодожен", по словам его 65-летнего сына, не жалуется. По данным газеты, "он решил жениться еще раз после того, как понял, что его первая, 90-летняя жена с супружескими обязанностями более не справляется".

Законы ислама позволяют мужчине иметь до четырех жен.

Ради прогресса Африки

Канцлер Германии Ангела Меркель сообщила, что на саммите стран Большой восьмерки, который пройдет в начале июня в немецком Хайлигендаме, лидеры ведущих индустриально развитых стран мира уделят первостепенное внимание проблемам Африки.

"Мы обсудим вопросы финансовой помощи и поговорим о возможностях улучшении условий жизни в Африке во время саммита Большой восьмерки", — сказала Меркель на церемонии открытия в Берлине новой гуманитарной организации "Прогресс Африки", которую возглавил бывший генсек ООН Кофи Аннан.

В церемонии также принял участие премьер-министр Великобритании Тони Блэр, который отметил, что если развитые страны не окажут помощь в решении проблем Африки, это негативно отразится на массовых миграционных процессах.

Цель инициативы Аннана заключается в том, чтобы подтолкнуть богатые страны к выполнению обещаний, данных ими в рамках программы "Цели тысячелетия". Одна из главных задач этой программы — снижение к 2015 году общего уровня бедности в Африке наполовину.

Британская интеллигенция «апеллирует к совести» Путина

Более 100 представителей британской политической и культурной элиты подписали открытое письмо Владимиру Путину. Они призывают его "восстановить мир и справедливость" в Чечне. Отрывки из письма опубликованы в британской газете Independent.

По защите климата

Рабочая конференция ООН по проблемам защиты земного климата проходит в Бонне. В форуме, который продлится еще почти неделю, участвуют представители правительств примерно 100 стран. Главная цель конференции — подготовка к предстоящей в декабре на индонезийском острове Бали очередной Всемирной конференции по защите земного климата на министерском уровне. Кроме того, 2000 участников боннского форума обсуждают в рабочем порядке детали новых стратегий по сокращению выброса в атмосферу газов, способствующих возникновению на планете парникового эффекта.

Бензин из сала

Крупнейшая в мире фирма по производству и переработке мяса Tyson Foods намерена приступить к выпуску дизельного топлива для автомобилей из свиного жира. Об этом сообщает немецкое издание Autobild. Используя отходы, получаемые на бойнях, фирма намерена производить около 800 миллионов литров горючего в год. Топливо будет выпускаться для американского рынка.

Известная организация по защите животных Peta в связи с этими планами уже поставила вопрос о том, насколько этично такого рода использование животных.

ЧТО НОВОГО?

«Шапка-невидимка» стала реальностью

Физики Университета в Уэст-Лафайетте (штат Индиана) сделали уникальное открытие. Им удалось разработать "шапку-невидимку" XXI века.

Она "шьется" в полном соответствии с законами физики и с помощью нанотехнологий. Накрытый этим устройством объект просто растворяется в воздухе, но только в определенных диапазонах длин волн видимого света.

Российский физик Владимир Шалаев возглавлял группу разработчиков. По его словам, "шапка" пока существует только как теоретическая конструкция, но зато она подкреплена математическим моделированием, которое зачастую точнее практических экспериментов.

Конструкция будет представлять собой полый стеклянный цилиндр с толстыми стенками. Внутри них, перпендикулярно к вертикальной оси цилиндра, размещены крохотные наноиголки из золота или серебра. Именно их размер и определяет, на каких длинах волн работает "шапка-невидимка".

Видимый свет представляет собой "смесь" лучей синего, зеленого, красного и других цветов радуги. Ученые говорят, что моноцветовая "шапка-невидимка" может быть создана в ближайшие годы.

Народная Воля http://www.nv-online.info
11 МАЯ 2007 г.

ПРАТЭСТ

Бітва за Стары горад

Процістаянне паміж грамадскасцю Гродна і мясцовай вертыкаллю пагражае перарасці ў вулічны пратэст. Гараджане патрабуюць рассакрэціць праекты па рэканструкцыі гістарычнай часткі горада і спыніць дзяржаўны вандалізм.

3 мая інтэлігенцыя Гродна пастанавіла стварыць ініцыятыўную групу па зборы подпісаў за правядзенне гарадскога рэферэндуму. Пра гэта "Народнай волі" паведаміў адзін з каардынатараў кампаніі Алесь Залеўскі. Паводле ягоных слоў, у бліжэйшыя дні канчаткова будуць сфармуляваны пытанні, з якімі ініцыятары мерапрыемства мяркуюць пайсці да сваіх землякоў.

Такіх пытанняў пакуль чатыры: каб не зачыняць Стары мост — мост, які злучае стары горад са спальнымі раёнамі; азеляненне горада, бо "за час рэканструкцыі ў горадзе высяклі ўсе дрэвы, якія можна было, а замест іх з'явіліся карлікавыя пасадкі; стварэнне Народных камітэтаў, якія будуць дамагацца адкрыць ад мясцовых улад планы па рэканструкцыі; і звязаныя з рэканструкцыяй праблемы гарадской транспартнай сістэмы.

Для правядзення гарадскога рэферэндуму ініцыятыўнай групе трэба сабраць не менш за 10% подпісаў ад агульнай колькасці выбаршчыкаў — а гэта ні многа ні мала каля 20 тысяч. Таму ініцыятары кампаніі ставяць за мэту набраць у ініцыятыўную групу не менш за 200 валанцёраў.

Ініцыятарамі рэферэндуму выступілі вядомыя ў рэгіёне грамадскія і палітычныя асобы: дактары гістарычных навук Алесь Смалянчук і Аляксандр Краўцэвіч, мастакі Алесь Сураў і Уладзімір Кіслы, гісторыкі Сяргей Салей і Андрэй Вашкевіч, кавалярэстаўратар Юрась Мацко, заснавальнік і ганаровы старшыня Саюза палякаў у Беларусі Тадэвуш Гавін, старшыня гродзенскай арганізацыі "Цівіне" Альгіс Дзіргінчус, дэпутат Гродзенскага гарадскога Савета дэпутатаў 2003—2007 гадоў Сяргей Кузьмянок, журналісты Наталля Макушына, Алесь Залеўскі і Павел Мажэйка.

Рэканструкцыю гістарычнай часткі Гродна мясцовая вертыкаль распачала вясной 2005 года. За два гады "рэстаўрацыі" з твару горада зніклі больш за 20 будынкаў XIX — пачатку XX стагоддзяў, знішчана гістарычная планіроўка Савецкай плошчы, знішчаны археалагічныя пласты XV—XIX стагоддзяў. Сёлета Гродзенскі гарвыканкам працягвае руйнаваць забудовы гістарычнага цэнтра Гродна ("рэканструкцыя" чакае 30—40% ад агульнай плошчы ў межах ахоўнай зоны старога горада). 19 красавіка 2007 года рэспубліканскі навукова-метадычны савет па пытаннях гісторыка-культурнай спадчыны пры Міністэрстве культуры фактычна адобрыў варварскія планы гарадскіх улад. Пад знос пойдуць яшчэ каля 70 будынкаў XVIII — пачатку XX стагоддзяў.

Спробы спыніць вандалізм шляхам апеляцыі да здаровага сэнсу чыноўнікаў з Міністэрства культуры і Міністэрства архітэктуры і будаўніцтва плёну не далі. Грамадскасць мяркуе, што гарадская і абласная адміністрацыя кроўна зацікаўлены ў правядзенні падобнай "рэканструкцыі".

Адкрытае процістаянне пачалося яшчэ 26 красавіка 20-хвілінным флэш-мобам на Старым мосце, які, па плану рэканструкцыі, мяркуюць пашырыць да чатырох палос руху. Удзельнікі акцыі вывесілі расцяжку "Не губіце Гродна" і павязалі чырвоныя стужкі.

29 красавіка жыхары Гродна абаранялі двухпавярховы жылы дом XIX стагоддзя, які пачыналі разбіраць. На будынку, які знаходзіцца ў 15 метрах ад КДБ, моладзь развесіла расцяжку "СТОП, ВАНДАЛЫ!" і расставіла свечкі.

1 мая пачаўся збор подпісаў у абарону Старога горада, а 2 мая азнаменаваўся першым вулічным канфліктам. Калі побач з былой сінагогай пачаліся будаўнічыя працы, каля 10 чалавек сталі на шляху бульдозераў, яны і выклікалі міліцыянераў, каб зафіксаваць факт парушэння ахоўнай зоны. Міліцыя, праўда, затрымала не бульдазерыстаў, а пяцярых абаронцаў Старога горада. Праўда, адпусцілі ўсіх без складання пратаколаў.

Пасля гэтага інцыдэнту і з'явілася ініцыятыва па арганізацыі мясцовага рэферэндуму.

Георгій ГЛЕБУСЬ.

Кляштар сутыкнення

У сувязі з калектыўным зваротам вернікаў па даручэнні Адміністрацыі прэзідэнта створана міжведамасная камісія для вывучэння пытання аб запланаванай рэканструкцыі аб'ектаў былога кляштара бернардзінцаў — помніка архітэктуры барока XVII стагоддзя, размешчанага ў Мінску па вуліцы Кірыла і Мяфодзія, 6 і 8.

Пра гэта паведамляецца ў лісце старшыні Камітэта архітэктуры і горадабудаўніцтва Мінскага гарвыканкама Анатоля Нікіціна на зварот у Пракуратуру Беларусі старшыні грамадскага аб'яднання "Таварыства беларускай мовы імя Францішка Скарыны" кандыдата гістарычных навук **Алега ТРУСАВА** па пытанні законнасці размяшчэння гасцініцы і аб'ектаў гандлёва-бытавога прызначэння на месцы кляштара бернардзінцаў..

Вандалы на могілках

Аддзелам унутраных спраў Барысаўскага райвыканкама распачата крымінальная справа па факце вандалізму на яўрэйскіх могілках Барысава, што размешчаны на вуліцы 8 Сакавіка.

Як паведаміў старшыня гарадскога яўрэйскага грамадскага аб'яднання "Свята-менары" Саюза беларускіх яўрэйскіх грамадскіх аб'яднанняў і абшчын Міхаіл Перац, справа распачата на падставе артыкула 347, частка 1 Крымінальнага кодэкса Беларусі (здзек над трупам або магілай). Ён прадугледжвае пакаранне ў выглядзе штрафу, або арышту да шасці месяцаў, або абмежавання ці пазбаўлення волі на тэрмін да трох гадоў. Паводле слоў М.Перацa, апаганьванне пахаванняў на могілках, першыя пахаванні на якіх адносяцца да пасляваеннага часу, было выяўлена ў канцы красавіка. "Невядомыя скінулі з пастаментаў 16 помнікаў з натуральнага каменя, — паведаміў М.Перац. — Ад удару раскалолася адна з надмагільных пліт — самая масіўная і дарагая, выраблена з паліраванага ружовага граніту". Паводле яго слоў, выпадак апаганьвання помнікаў адбыўся на гэтых жа могілках прыкладна пяць гадоў таму. "Аднак злачынцаў тады, на жаль, не знайшлі", — сказаў М.Перац.

Марат ГАРАВЫ.

ПОСТАЦІ

«Яго чакала Беларусь чатыры стагоддзі»

Кніга пад такім назовам, у якой сабраны творы слыннага гісторыка Міколы Ермаловіча і ўспаміны пра яго, прэзентавана грамадскасці ў Нацыянальным музеі гісторыі і культуры Беларусі

Толькі дарэмна зацікаўленыя будуць шукаць яе ў кнігарнях. Наклад зборніка, выдадзенага на правах рукапісу, — усяго 150 асобнікаў. Расхоплены яны былі ў адно імгненне, не хапіла нават усім удзельнікам прэзентацыі. Ды і такі тыраж ўбачыў свет толькі дзякуючы ахвярнай рупнасці і дабрачыннасці стваральнікаў зборніка — перш за ўсё старшыні Мінскага культурна-асветніцкага клуба "Спадчына" **Анатоля Белага,** а таксама **Анатоля Валахановіча, Надзеі Сармант, Ігара Голубева, Станіслава Судніка, Людмілы Собаль** і іншых прыхільнікаў высакароднай справы.

Калі казаць па сутнасці, то сваёй не такой ужо шматлікай купкай, сваім грамадзянскім і творчым учынкам яны здолелі фактычна замяніць сабою дзяржаўныя выдавецкія ўстановы, якія, на добры лад, павінны былі б парупіцца, каб такая кніга не проста выйшла ў свет, а выйшла на найвышэйшым афарміцельскім узроўні і такімі тыражамі, каб трапіць у кожны дом, да кожнага беларуса, які адчувае сябе сынам сваёй зямлі.

Гэта калі-небудзь будзе, абавязкова будзе! Але ўжо ў той дзяржаве — вольнай, раскутай, светлай, якую мы і нашы нашчадкі з поўным правам назавём **с в а ё й**.

А пакуль пра саму кнігу. Яна без перабольшання — падзея. Аказваецца, наш славуты першаадкрывальнік старажытнай летапіснай Літвы — Вялікага княства Літоўскага (нашай, беларускай дзяржавы!) — яшчэ і выдатны паэт, і яркі публіцыст. Ды такі, што, на думку Анатоля Белага, ягоная літаратурная спадчына павінна *"змяніць наша ўяўленне аб літаратурна-грамадскім працэсе, які адбываўся ў 60—80-х гадах XX стагоддзя"*.

Мікола Ермаловіч, амаль сляпы чалавек, здзейсніў подзвіг, расплюшчыўшы нам вочы на сапраўдную нашу гісторыю, старанна хаваную цягам стагоддзяў, у тым ліку і ідэолагамі савецкай пары. Ён добраахвотна ўзяў на сябе нялёгкую і небяспечную місію духоўнага распрыгоньвання Бацькаўшчыны. Патрыятычную самаадданасць, агонь вялікага сэрца ўкладваў ён і ў вершы, і ў "Гутаркі" пад агульным назовам **"Аб усім, што баліць".** Чытаеш іх — і нават не верыцца, што напісана гэта не сёння, зараз, а і дваццаць, і трыццаць, і больш гадоў таму, бо прасякнута ўзрушэннем і роздумам правідца, душа якога гарэла любоўю і болем за Бацькаўшчыну. Гэтыя творы — узоры бесцэнзурнай літаратуры ў самыя раскамуністычныя часы — чыталіся на падпольных сходках дэмакратычна настроенай нацыянальнай інтэлігенцыі, ускалыхвалі патрыятычныя пачуцці і гэтак жа падпольна распаўсюджваліся з рук у рукі, у самвыдатаўскіх машынапісных перадруках.

Тым самым мужны Грамадзянін абвяргае ўкаранелае меркаванне, што, у адрозненне ад Расіі, у Беларусі нібыта не існавала дысідэнцтва. Ён і яго аднадумцы ратуюць гонар нашай інтэлігенцыі той пары, даказваюць: і тады грамадская думка не спала, і памкненне да свабоды, незалежнасці Радзімы ніколі не згасала на нашай зямлі. Вугольчыкі прамяністай веры лепшых нашых суайчыннікаў ранейшай пары разгараюцца яркім полымем у нашы дні ў смелых, адважных маладых сэрцах. І дзеля гэтага варта было жыць, ісці праз выпрабаванні і пакуты.

Сапраўды: той, хто здолеў разбіць не адзін заведама хлуслівы міф аб нашай Бацькаўшчыне, нас саміх і нашых продках, вярнуць ім былую славу і годнасць, жыў і змагаўся за Праўду, не ашчаджаючы сябе. Не спыняўся нават перад градам камянёў, якія (у самым што ні на ёсць літаральным сэнсе!) кідалі ў яго, амаль неадушчага, агалцелыя цемрашалы і нацкаваныя імі падшыванцы за тое, што "не такі, як усе". Яго на дух не прымалі зашораныя і пыхлівыя афіцыёзныя гісторыкі. Маўляў, яшчэ чаго — нейкі там правінцыйны школьны настаўнік, без навуковых ступеняў і званняў, будзе развенчваць тое, што яны выседжвалі дзесяцігоддзямі?! І загінуў Мікола Іванавіч у 2000 годзе трагічна, трапіўшы пад колы аўтамабіля на вуліцы Мінска...

Яго ўжо няма, а ягоную прысутнасць адчуваеш ва ўсім жывым на Беларусі, што трапечацца і рвецца насустрач будучыні. Помняць яго не толькі тыя, хто меў шчасце сустракацца з ім асабіста, як, напрыклад, мастак **Алесь Цыркуноў** — стваральнік цудоўнейшага партрэта славутага гісторыка. Ён згадвае: *"Усе, хто меў хоць якія стасункі з Міколам Ермаловічам, адразу трапляў, як пад гіпноз, у яго шырокаабдымную і абаяльную сваім даверам прастору... Ніколі і ні перад кім ён не прагінаўся і не ламаў шапку як у жыцці, так і навуцы. А колькі было ахвочых за гэтую беларускасць прынізіць, спляжыць, а то і зняважыць хоць якім чынам!*

Веліч ягоная з часам усё больш расце і шырыцца, адпаведна пашырэнню ведаў аб нашай мінуўшчыне... Мы можам толькі ганарыцца — ён ужо заняў годнае месца ў светазарным пантэоне слынных постацяў нашай Айчыны".

Да вялікай справы адкрыцця, захавання і ўшанавання духоўных скарбаў, вынесеных "падпольшчыкам" Міколам Ермаловічам з падполля забыцця і пакінутых ім у дар Айчыне, з любасцю прычыняюцца лепшыя прадстаўнікі беларускай грамадскасці розных пакаленняў — навукоўцы, пісьменнікі, мастакі, звычайныя, але зусім не "простыя" грамадзяне. Як ужо казалася раней, галоўным чынам рэй тут вядзе клуб "Спадчына". Гэта яго высілкамі (і з дапамогай мясцовых улад) у Маладзечне, дзе доўгі час жыў Мікола Ермаловіч, устаноўлены помнік у ягоны гонар, а на сядзібе Анатоля Белага ў Старых Дарогах — камень з барэльефам гісторыка. Яму прысвечаны карціны і вершы, успаміны, годныя словы аб адным з тых, хто складае славу Беларусі.

Многае ў матэрыялах прэзентаванай кнігі, прымеркаваных да адзначанага летась 85-годдзя з дня народзінаў Міколы Іванавіча Ермаловіча, акрамя твораў самога гісторыка і паэта, яго нататак і лістоў, належыць пяру знаных людзей краіны. Сярод іх, да прыкладу, пісьменнікі **Вольга Іпатава, Мікола Аўрамчык, Алесь Петрашкевіч, Яўген Гучок, Генрых Далідовіч**, гісторыкі **Анатоль Грыцкевіч** і **Мікалай Сташкевіч,** мастакі **Аляксей Марачкін** і **Анатоль Крывенка,** архівіст **Віталь Скалабан**, археолагі **Георг Штыхаў** і **Алег Трусаў** і шмат хто яшчэ.

Можна без ваганняў сказаць: усе яны дружнай талакой узводзяць сімвалічны помнік Вялікаму беларусу.

Святлана КЛІМЕНЦЕНКА.

P.S. А цяпер слова самому герою кнігі.

Мікола ЕРМАЛОВІЧ

«Аб усім, што баліць»

№5, 12.12.1975, Менск

Мова — сцяг народа

Калі полк страчвае свой сцяг, ён перастае існаваць. Нешта падобнае мы бачым і ў адносінах народа і яго мовы.

Калі народ страчвае сваю мову, ён таксама перастае існаваць, бо мова — гэта і ёсць сцяг народа. Вось чаму прыгнечанне народа пачынаецца са зневажання і ганення яго мовы. Гэтак жа сама і нацыянальнае абуджэнне народа бярэ свой пачатак з усведамлення ім вялікага значэння сваёй роднай мовы як свайго сцяга, ідучы пад якім ён знойдзе сваю волю і шчасце.

Нашы ворагі заўсёды стараліся рознымі спосабамі кінуць у нябыт нас... Але паўстае пытанне: "Які ж ты беларус, калі мова твая не беларуская, а іншая?" Мова — гэта не рэлігія. Апошнюю можна змяніць і застацца ў сваёй народнасці. Але калі ты страціў сваю родную мову, то гэтым страціў і сваю родную нацыянальнасць, хоць фармальна і будзеш належаць да яе. А гэта між іншым і патрабуецца. Гэта заахвочваецца рознымі спосабамі. Свабода адрачэння ад сваёй мовы — пакуль што адзіная свабода, якая прадстаўлена нам і якой мы можам карыстацца бесперашкодна. Магчыма, таму і знаходзяцца людзі, якія, з-за адсутнасці іншых свабод, спяшаюцца пакарыстацца хоць гэтай свабодай.

...Народ зразумее, што яму патрэбна не адна ганебная свабода, а ўсе свабоды, што родная мова — гэта яго сцяг, ідучы пад якім, ён заўсёды здабудзе ўсе свабоды.

№10(17), 05.03.1976, Менск

Інтэлігенцыя — вочы народа

Народ будзе датуль сляпым, пакуль не будзе мець сваёй інтэлігенцыі, бо яна — вочы народа. Гэта, у першую чаргу, справядліва ў адносінах да беларускай інтэлігенцыі.

У іншых народаў ролю іх правадыра бралі на сябе паасобныя класы і, у прыватнасці, буржуазія. У Беларусі гэтага не было. Эканамічна слабая, а таму і баязлівая, беларуская буржуазія не толькі была антынароднай, як і ўсякая буржуазія, яна была яшчэ і антынацыянальнай. Не могучы не толькі стаць на чале народа, але нават і абараняць свае вузкакласавыя інтарэсы, яна заўсёды пакорліва схіляла сваю галаву перад кожным чужым заваёўнікам, які аказваўся мацнейшым за папярэдняга, і за бясцэнак прадавала яму свой народ. І таму няма больш бессэнсоўнага, чым выраз "беларускі буржуазны нацыяналізм". Ужо ў чым іншым, а ў гэтым граху беларускую буржуазію западозрыць нельга. Не дарасла яна да нацыяналізму. Яна ніколі не мела нацыянальнага гонару і не толькі не змагалася за нацыянальную мову і культуру, але актыўна дапамагала душыць іх.

Толькі частка беларускай інтэлігенцыі была сапраўдным выразнікам інтарэсаў свайго народа. Але на яе шляху было шмат перашкодаў.

Прыгнятальнікі нашага народа, бачачы ў ёй свайго галоўнейшага ворага, усё рабілі для таго, каб зганьбіць яе перад народам, а калі гэта не ўдавалася, то і фізічна яе знішчалі. А гэта раўназначна было асляпленню народа.

Вось чаму гэта інтэлігенцыя была нешматлікай, і яна не магла ахапіць сваім уплывам увесь народ. Таму пашырэнне кола гэтай інтэлігенцыі, узмацненне ўплыву яе на народ было заўсёды першачарговай нашай нацыянальнай задачай.

№7, 26.12.1975, Менск

Таму, хто прачнуўся

Дарагі сябра! Ты расплюшчыў ужо свае вочы і правільна глядзіш на свет. Але табе пакуль што страшна, ты сябе адчуваеш адзінокім, слабым і нават непатрэбным. Што ж, зразумела. Заўсёды новае страшыць і выклікае няўпэўненасць. У некаторых з'яўляецца здрадлівая думка: "А навошта мне ісці па невядомай вузенькай сцяжынцы, калі можна падобна многім ісці па бітаму шырокаму гасцінцу". І няма чаго граху таіць, іншыя, зрабіўшы некалькі крокаў у невядомае, вяртаюцца назад і скіроўваюць на вытаптаны шлях.

Але ты не паддавайся гэтаму настрою, перамагай яго.

Найперш ты павінен заўсёды памятаць, што жывеш на сваёй зямлі, што ніхто іншы, а ты — гаспадар яе. Калі ты ніколі пра гэта не будзеш забывацца, то заўсёды будзеш упэўненым у сваёй справе.

Ведай таксама, што ніхто не прыняце шчасця, дабра і парадку тваёй Радзіме, апроч цябе, і таму бяры лёс сваёй Радзімы ў свае рукі.

Абудзіўся сам — абуджай іншых да свядомага нацыянальнага жыцця. Калі ты хоць аднаго чалавека далучыш да патрыятычнай работы — зробіш вялікую справу. А зрабіць ты можаш куды болей.

Ніколі не выракайся роднай мовы, тым болей жывучы на Радзіме. Заўсёды вусна і пісьмова ўжывай яе, змагайся за яе. Ведай, што той, хто прапаведуе вырачэнне роднай мовы, сам ад сваёй не толькі не выракаецца, але і навязвае яе яшчэ іншым.

Цвёрда запомні, што **выратаванне тваёй Радзімы — у яе волі і незалежнасці. Таму, змагаючыся за яе волю і незалежнасць, ты змагаешся за яе будучыню.**

Самае найбольшае тваё багацце — Радзіма. Калі ты яго страціш, зробішся і сам жабраком і жабрацтва перадасі ў спадчыну сваім дзецям. Таму ўсё сваё жыццё аддай Радзіме. Кожнай сваёй думкай будзь з ёю, кожнае слова — у абарону яе, кожную сваю справу — на карысць яе. **Хай кожны крок твой будзе крокам тваёй Радзімы да волі!**

У страшэнны час жывеш, у час беспрасветнай начы. Мы кругом абрабаваны. Усё наша ў чужых руках. Усё стала не нашым. Пазбаўленыя ўсяго, бяспраўныя нявольнікі і парабкі бяздушнай казны, мы асуджаны на жабрацкае існаванне. Мы не ведаем, калі скончыцца гэтая жудасная ноч. Ва ўсякім разе прасвету пакуль няма.

Але калі сёння немагчыма яшчэ вызваліць ад ланцугоў свае рукі, то **вызваліць свае душы мы можам ужо сёння.** Калі сёння нельга вырваць з чужых рук нашы багацці, то няхай нашы сэрцы вызваляюцца ад страху перад пачварнай сілай улады, хай розум наш скідае з сябе ланцугі хлусні, якія аблыталі яго. Няхай жа ў Новым Годзе ўзнікаюць вольныя песні, вольныя думкі і вольныя словы. Вядома, гэта далёка не ўсё, але з такога пачынаецца сапраўдная ВОЛЯ!

№31 (38), 30.07.1976, Менск

Жыве Беларусь!

Жыве Беларусь, хоць вякамі ў палоне
Без жалю на смерць катавалі яе.
Жыве Беларусь, хоць жадаюць і сёння
Ёй смерці чужынцы і юды свае.

Жыве Беларусь на прасторы шырокай,
Дзе Нёман і Прыпяць, Дняпро і Дзвіна.
Усяго ад Смаленску і да Беластоку
Уладарка адзіная толькі яна!

Жыве Беларусь у народзе працоўным,
Які беражэ ў сваім сэрцы яе.
Жыве Беларусь ў сваім слове чароўным
І ў песнях сваіх непаўторных жыве.

Жыве Беларусь, каб сабе шлях пракласці
К свабодзе і праўдзе, к багацтву й дабру.
У жыцці яе — нашы і доля і шчасце,
Дык станем мы ўсе за сваю Беларусь,
за сваю Беларусь,
за сваю Беларусь!!!

Са «Сшытка вершаў»

Водпаведзь

На ваш папрок, што шмат нам далі,
Скажу я вам такое слова:
Вы ДАСТАЕЎСКАГА ў нас ўзялі,
Замест нам даўшы Мураўёва.

Наш ДАСТАЕЎСКІ крыж няволі
За вашу волю нёс бясстрашна,
Ён азарыў з сардэчным болем
Пацёмкі вашых душ няшчасных.

Ваш Мураўёў распяў на крыжы
Тых, хто паўстаў за нашу волю,
І КАСТУСЯ зару згасіўшы,
Нас цемрай гвалту абяздоліў.

Вы нас бязбожна абкрадалі
Ці то ў стары час, ці то ў новы:
Вы ДАСТАЕЎСКІХ у нас бралі,
А нам давалі мураўёвых.

Дзе ж?

Ёсць Беларусь, што вечна гнецца,
Пакорна церпячы прыгон,
Што вечна плача і трасецца
І зносіць вечны свой палон.

Ёсць Беларусь, што прадаецца
І верна служыць чужакам.
З свайго ж звыродліва смяецца
І моліцца чужым багам.

Дзе ж Беларусь, што к волі рвецца,
Што, не згубіўшы гонар свой,
Быць гаспадыняю імкнецца
Над сваёй доляй і зямлёй?

На судзе бесстароннім...

На судзе бесстароннім гісторыі строгай
Апраўданняў ніякіх не будзе у нас,
Бо віну нашу зменшыць нічога не зможа:
Ні насілля разгул і ні здрадніцтва час.

Скажа хто: будавалі й кавалі мы многа
І аддацца таму не маглі барацьбе.
Будавалі мы што?
— Казематы астрогаў...
А кавалі мы што?
— Кайданы для сябе...

Незайздросную хоць долю маю

Незайздросную хоць долю маю,
Ды на лёс не наракаю я,
Бо найбольшую ў тым радасць маю,
Што жывеш ты, Беларусь мая.

Незайздросную хоць долю маю,
Ды на лёс не наракаю я,
Бо найбольш ў тым шчасце маю,
Што жыць будзеш, Беларусь мая!

Такой начы

Такой начы не бачылі даўно:
Усё пакрыта чорнаю раўнінай,
Ніводнай зоркі ў небе не відно,
А на зямлі ніводнай пуцявіны.

Ды цемра вас не зможа напужаць
І ў ёй ніхто з вас, мужных, не сабе'цца,
Бо шлях цяжкі вам будуць асвятляць
Палаючыя ярка вашы сэрцы.

Чужыя кветкі на нашым полі...

Чужыя кветкі на нашым полі,
Чужыя зоркі у нашым небе.
Чужыя кветкі нам душы труцяць,
Чужыя зоркі нас з тропу зводзяць.
Чужыя кветкі хутчэй мы вырвем,
Чужыя зоркі смялей мы згасім.
Свае мы кветкі засеем ў полі,
Свае мы зоркі запалім ў небе.
Свае нам кветкі душу ўваскросяць,
Свае нам зоркі шляхі пакажуць.

Шлях да славы

Кожны з нас па славе гучнай млее,
Мкнецца сябе выставіць ўпярод,
Не зважаючы на тое, што марнее
У нямым бясслаўі наш народ.

Сёння ў нас няма больш важнай справы,
Як Радзіме гонар здабываць.
Сёння шлях адзін ісці да славы —
Беларусь з бясслаўя падымаць.

ПИСЬМО ОДНОПОЛЧАНАМ

Если кто из вас еще помнит меня — отзовитесь!

Дорогие фронтовики-однополчане, я обращаюсь к вам, друзья мои!

Только что отметили 62-ю годовщину нашего праздника — Победы в Великой Отечественной войне.

Апофеозом мировой кровавой бойни, безусловно, стал штурм, капитуляция и разоружение защитников правительственного квартала Берлина, в том числе Рейхстага и Имперской канцелярии у Бранденбургских ворот утром 2 мая 1945 года.

Я хочу собрать воедино воспоминания непосредственных участников — очевидцев этого исторического события. Нас, живых свидетелей, осталось мало, а потому надо торопиться.

Я был радистом артиллерийской разведки 2-го дивизиона 415-го минометного полка 14-й Берлинской Краснознаменной дивизии прорыва РГК. Командир дивизии — генерал-майор Брюханов, командир полка — полковник Чернышев, командир дивизиона — капитан Нехлюдов (был убит под Кюстрином).

Дивизия входила в состав 1-го Белорусского фронта.

Моим напарником по радиостанции был Григорий Захарович Волков. Уроженец д.Полоево Чаусского района Могилевской области.

Друзья! Вспомните основные этапы начала и завершения штурма этого огромнейшего города.

22 апреля, когда подошли к окраинам города, мы увидели сплошную белую кипень цветущих садов дачных участков. Затем 10 дней почти непрерывного боя за каждый дом, за каждый квартал, за каждое сооружение. И наконец, к исходу праздничного дня 1 Мая, захватив огромное серое административное здание, мы оказались непосредственно у арки Бранденбургских ворот.

Наступило кратковременное затишье.

Принята радиограмма о готовности немцев капитулировать.

Но вот с новой силой загрохотало за стенами здания. Это, как оказалось позже, группа бригаденфюрера Монке, которая до 1 мая держала оборону правительственного квартала, пыталась прорваться на запад.

Впечатлительным был процесс капитуляции огромной массы разношерстного воинства.

В саду Имперской канцелярии начались азартные поиски спешных захоронений трупов Адольфа Гитлера и его приближенных. К сожалению, Гитлера в первый день не нашли, а недогорелые трупы Геббельса и его жены Магды в то время на меня лично никакого впечатления не произвели.

К сожалению, лишь один день нам дали возможность видеть полуразрушенный город нормальными, умиротворенными глазами и ощутить себя победителями.

В ночь со 2 на 3 мая нас вывели за пределы города, мы поели горячей пищи, помылись в полевых условиях и даже посмотрели для разрядки какую-то незатейливую пьесу.

На этом, друзья, война для нас еще не закончилась.

Уже вечером 5 мая наш 415-й минометный полк занял огневые позиции на окраине города Гентин, расположенного на правом берегу Эльбы.

Утром 6 мая после непродолжительного боя вялое сопротивление его защитников было сломлено. Регулярные части немцев, оставив на берегу тяжелую технику, переправились на противоположный берег и сдались в плен американцам.

Юнцов Гитлерюгенда и старичков Фольксштурма разогнали по домам. Помнится мне, их даже не брали в плен. Одна морока с ними.

Дорогие друзья-однополчане, я многих из вас еще помню по фамилиям, именам, военным делам вашим. Вместе, как поется в песне, "этот день мы приближали, как могли".

После окончания войны, когда наша 14-я дивизия стояла в г.Наумберге, я немного баловался трофейным фотоаппаратом. Теперь, всматриваясь в ваши молодые лица, пытаюсь представить, как сложилась судьба каждого из вас.

Если кто-то из вас еще помнит меня, отзовитесь письменно или по телефону.

Быть может, даст Бог, мне посчастливится с кем-нибудь из вас еще встретиться. Как этого хочется!

Мой домашний адрес: **230015, г.Гродно, ул.Курчатова, д.11, кв.29. Телефон: 41-74-89.**

Леонид Григорьевич ЗАКУРДАЕВ.

Народная Воля http://www.nv-online.info
11 МАЯ 2007 г.

ПРАЕКТ

Намеснік міністра не задаволены

“Мяне работа кампаніі ”Юнісан" не задавольвае", — заявіў першы намеснік міністра прамысловасці Іван Дземідовіч.

Ён адзначыў, што *“па колькасці аўтамабіляў, што выпускаецца, кампанія не забяспечвае эканоміку”. “Зараз толькі пайшлі невялікія партыі паставак, хаця адкрыццё вытворчасці адбылося летась”*, — сказаў Іван Дземідовіч. На думку намесніка міністра, *“неабходна актывізаваць работу, таму што тыя намеры, якія былі спачатку, на жаль, сёння не адпавядаюць рэаліям”*. Ён запэўніў, што будуць прыняты кардынальныя рашэнні ў гэтым кірунку.

Нагадаем, што зборачная вытворчасць іранскіх легкавых аўтамабіляў “Саманд” на прадпрыемстве “Юнісан” была адкрыта летам 2006 года. У 2007 годзе прадпрыемства планавала выпусціць да 6 тысяч аўтамабіляў.

І.Дземідовіч падкрэсліў: *“Мы даўно спрабавалі вырашыць пытанне стварэння зборачных вытворчасцяў легкавых аўтамабіляў — гэта адвёртачная зборка, зварачна-кузаўная вытворчасць і г.д.”. “Гэта сур’ёзны праект, і неабходна разлічыць яго эфектыўнасць,* — сказаў ён. — *Каб цана аўтамабіля адпавядала патрабаванням сусветнага рынку. Неабходна, каб аўтамабіляў выпускалася не менш як 100 тысяч у год”.*

“Мы маем агрэгатныя вытворчасці ў цяжкім машынабудаванні, таму ў нас ёсць магчымасці стварэння зборачных вытворчасцяў і легкавых аўтамабіляў”, — сказаў намеснік міністра. Ён нагадаў, што ў Беларусі рабіліся спробы зборкі мікрааўтобусаў “Люблін” сумесна з Польшчай. Але ў той час кошт ніжагародскіх “ГАЗэляў” знізіўся з 6 тыс. долараў да 3 тыс., а наш мікрааўтобус каштаваў 9,5—10 тыс. *“Вытрымаць такую цэнавую розніцу пры масавасці іх вытворчасці і пры нашых аб’ёмах 6—7 тыс. у год было немагчыма”*, — канстатаваў І.Дземідовіч.

Па неафіцыйнай інфармацыі, зараз разглядаецца магчымасць наладжвання ў Беларусі вытворчасці кітайскіх легкавушак.

Марына НОСАВА.

Іранский проект уже завалили, на очереди — китайский?

Первая партия китайских автомобилей Hafei будет собрана в Беларуси к концу текущего года, сообщил журналистам исполнительный директор компании “Юнион Моторс” Олег Мамедов.

“Как ожидается, первая партия автомобилей Hafei будет собрана в Беларуси уже к концу текущего года. Собирать в республике планируется малолитражную модель Brio”, — сказал он. На первом этапе, отметил О.Мамедов, это будет SKD-сборка, то есть автомобили будут собирать из импортных комплектующих. Однако в дальнейшем предприятие намерено получить сертификат ST1, который означает, что собираемые автомобили имеют белорусское происхождение, что позволит экспортировать их на российский рынок, сообщил он. Для этого, пояснил представитель компании, планируется организовать в Беларуси линию сварки и покраски кузовов автомобилей, передает “Интерфакс”.

В создание данной линии китайская сторона готова инвестировать 50—70 миллионов долларов, сообщил он. На данные средства будет организовано новое производство. Площадка, на которой планируется организация сборки, будет определена правительством в ближайшее время, сказал представитель “Юнион Моторс”.

В настоящее время модель Brio предлагается по цене от 7,2 тысяч долларов. Эта модель относится к особо малому классу.

ЧУЛІ?

Прэс-сакратар Аляксандра Мілінкевіча ўзяў «самаадвод»

Павел Мажэйка, які быў побач з Аляксандрам Мілінкевічам з лістапада 2005 года, пакінуў пасаду яго прэс-сакратара

Да 2004 года Павел Мажэйка працаваў у Гродне, у газеце “Пагоня”, пакуль тую не закрылі. У 2004-м перайшоў у каманду Аляксандра Мілінкевіча, які на той час праводзіў сваю парламецкую кампанію, восенню 2005-га стаў яго прэс-сакратаром.

“28 красавіка — канец месяца, таму я і выбраў менавіта гэтую дату, каб пакінуць пасаду, — тлумачыць **Павел МАЖЭЙКА**. — *Аднак рашэнне аб тым, што я бяру ”самаадвод”, было прынята дастаткова даўно. Проста зараз такі зручны час... І ніякіх сенсацый у маім сыходзе шукаць не трэба — гэта рабочы момант, звязаны з тым, што прэс-служба Аляксандра Мілінкевіча будзе эфектызаваць сваю працу. Тыя задачы, якія ставіліся перада мной канкрэтна ў лістападзе 2005 года, зараз страчваюць сваю актуальнасць. Рэйтынг, вядомасць, пазіцыянаванне Мілінкевіча ўжо ёсць, гэтыя мэты і задачы выкананы, і сёння патрабуецца іншая праца. Мае ж планы ў бліжэйшы час пакуль не акрэслены, аднак ад палітыкі я не адыду”.*

— Не ўгаворваў Вас Аляксандр Мілінкевіч застацца на пасадзе?

— Скажу так: ён не адразу прыняў маё рашэнне... Аднак я прывёў аргументы.

Алесь СВЯТЛАНІЧ.

КУМИРЫ

Галина Рудакова. Жизнь вне экрана

В свое время лицо диктора Белорусского телевидения Галины Рудаковой знал каждый житель страны. Телеведущая была своего рода ориентиром для многих — ее внешний вид, безупречная прическа, манера поведения, речь вызывали желание подражать. И вдруг она пропала с экрана, знакомые телевизионщики на вопрос “Где Рудакова?” разводили руками. О жизни кумира 1980-х и 1990-х практически никто ничего не знал.

И вот — журналистское везение: Галина Васильевна приехала в Минск и согласилась на встречу.

Первое впечатление — яркая, красивая, ухоженная женщина. Но поразили не свойственные известным людям скромность, неуверенность в том, что она может быть интересна кому-то. Галина Васильевна сомневалась, надо ли печатать это интервью, стоит ли знакомить читателей с перипетиями ее судьбы.

Начало 1990-х.

«Я любила работать в прямом эфире»

— Галина Васильевна, давайте вернемся в 1980-е, когда начиналась Ваша телевизионная карьера. Как Вы попали на единственный в стране телевизионный канал?

— По конкурсу. Так получилось, что и на радио, и на Белорусском телевидении был объявлен конкурс дикторов. Я отнесла документы и туда, и туда, хотя на тот момент у меня не было высшего образования — одного из обязательных требований к претендентам. Меня приняли на радио, но и на телевидении все складывалось удачно. Я успешно прошла все туры, оставался последний, и в какой-то момент я задумалась, на чем остановить свой выбор. Мои сомнения разрешил Илья Львович Курган. Как-то в дикторской не то в шутку, не то всерьез он сказал мне: “А перебежчиков мы не любим”. И я осталась на радио, на последний телевизионный конкурс даже не пошла.

— Но судьба все равно привела на телевидение...

— Та школа, которую я прошла на радио, мне очень помогла на телевидении. Не знаю, существует ли такая практика сегодня, но в те времена с новыми радийными дикторами, прежде чем доверить эфир, работали профессионалы. Со мной занималась заслуженная артистка Беларуси Лилия Ефремовна Стасевич. Я делала очень много упражнений для голосовых связок, работала над дикцией и т.д.

Периодически по обмену дикторов радио приглашали работать на телевидении. Телерадиокомпания была одна. А однажды меня взяли на БТ на целый год. Причем сразу же на новости. Это, конечно, было очень ответственно и престижно. И я, числясь в штате радио, работала на телевидении. Чтобы как-то определиться, я пошла к тогдашнему председателю Белтелерадиокомпании Геннадию Буравкину и спросила: “Так где я все-таки работаю?” Он искренне был удивлен, что я не сотрудник БТ, и тут же распорядился зачислить меня в штат телевидения.

— Какая тогда царила атмосфера на Белорусском телевидении? Например, сегодня на российских каналах нередко выступают легендарные дикторы ЦТ и рассказывают о теплых, дружеских отношениях, царивших в Останкино. Но известно и то, что в творческих коллективах нередко случаются и ревность к успеху, и зависть. В те годы на весь Советский Союз было только два канала, а в Беларуси вообще один...

— На мой взгляд, обстановка на Белорусском телевидении была очень хорошая. На работу я шла, как на праздник. Мы могли пошутить друг над другом только по поводу выполнения соцобязательств. Например, мы в шутку писали, что за год обязуемся стать еще краше, чем были в прошлом году. И наша коллега Вера Ропот могла подойти к кому-то из нас и сказать: “Ну что, я тебя по красоте победила”.

— Неужели соперничества не было? Ведь наверняка вести правительственные концерты было не только престижно, но и выгодно. Можно было завести нужные связи...

— Скажу честно, я не горела желанием вести правительственные концерты, это было не мое. Хотя меня и приглашали. Вообще, я очень любила работать в прямом эфире. Во-первых, он дисциплинирует, возрастает ответственность, потому что ты знаешь, что ни переписать, ни переделать уже ничего нельзя. И в то же время, если вдруг возникают какие-то нюансы, ты можешь проявить себя, выйти из затруднительного положения. В прямом эфире больше свободы, ты естественен, естественен твой собеседник, и все получается...

Когда в работе существует здоровая конкуренция — это хорошо, это нормально. Тогда есть стимул работать лучше. К счастью, когда я работала диктором, в нашей группе была именно здоровая конкуренция, творческая атмосфера, не было козней, не было, как у Фаины Раневской, “против кого дружите”. Мы и сегодня встречаемся с коллегами по дикторскому цеху. Когда я приезжаю в Минск, обязательно собираемся у Зинаиды Александровны Бондаренко на даче. Часто вижусь с Таней Матюшенко, Эллой Давыдовской. Они живут рядом, мы любим ходить вместе на вечерние прогулки... Я дружила с Владимиром Алексеевичем Шелихиным, к сожалению, уже покойным. Мы читали в паре новости, часто делились личным. Он был крестным отцом моей дочери...

— Для зрителей дикторы БТ были людьми из иного мира. Казалось, все самое лучшее — квартиры, машины, модная одежда — есть у телезвезд. Так ли это было на самом деле? Вы были обеспеченными людьми?

— У дикторов была государственная зарплата, причем не самая высокая. В эфир мы часто выходили в костюмах, которые нам шили или давали напрокат в Белорусском доме мод. И, наверное, это была единственная привилегия — мы могли выкупить потом эти наряды по себестоимости. Вот и все... Сегодня телеведущие находятся в другом статусе, они “лица канала”, над их имиджем работают профессионалы, создается реклама, о них постоянно пишут в газетах, каждый их вздох становится поводом для обсуждения. А мы, отчитав новости, садились в автобус или метро и ехали домой. О нашей жизни ничего не было известно. Вероятно, руководство боялось, что мы вообразим себя звездами...

— Зато Вы были окружены искренней любовью телезрителей. Письма, наверное, мешками получали...

— Не знаю... В середине 90-х “Народная газета” опубликовала маленькую заметку под заголовком “Открытка. 614 783 признания в любви”. Это было письмо жителя Березинского района Василия Малайчука, адресованное мне. Он объяснялся мне в любви и писал, что послал на БТ тысячи писем, но не знает, дошли ли его послания до адресата. Это было откровением для меня. Потому что на самом деле я не получила ни одного письма от этого человека. Тогда, к сожалению, я ему тоже не ответила. Настроения не было, слишком много в моей жизни было горя...

2005 г. Италия.

«В 1996 году с таким диагнозом не умер ни один ребенок»

— Галина Васильевна, а почему Вы так внезапно пропали с экрана?

— Я работала до 2000 года. В последнее время новости не читала, вела программу “Здоровье”, которую, кстати, мне было очень интересно делать, я чувствовала в ней себя свободно. Правда, выходило “Здоровье” только раз в неделю. Иногда меня приглашали в программы-однодневки. Но когда надо было использовать мое имя, лицо, которое знали и которому доверяли зрители, меня могли найти на даче и привезти в студию. Именно так было накануне референдума 1996 года...

С начала 1990-х как минимум два раза в год я брала отпуск. Мне необходимо было ездить в Италию. А в 2000 году заявление на отпуск руководство канала не подписывало. И я в горечи написала заявление об увольнении по собственному желанию. И вот его подписали быстро...

— А почему в Италию? Я знаю, Вы и сегодня живете в этой стране...

— ...В 1990 году заболела моя дочь. Все случилось так внезапно, неожиданно. После выпускного вечера ей стало плохо. Поднялась температура, появилась слабость... Возможно, болезнь имела вялотекущий характер, а стресс на выпускных экзаменах, подготовка к выпускному вечеру спровоцировали обострение. Леночка занималась в театральном классе, дети со всего города ездили в эту школу на ул.Притыцкого. Ее одноклассники сегодня знаменитые актеры — Анатолий Кот, Анечка Дубровская, Инна Алексеева, режиссер Сергей Арланов. Все ребята в классе были очень талантливые, компанейские. Они просто жили школой. Дочь мечтала о работе на телевидении. Но...

У дочери диагностировали серьезную болезнь крови. Спасти ее могла только операция по пересадке костного мозга. Тогда по чернобыльским программам Беларусь сотрудничала со многими странами, и итальянцы предложили нам свою помощь — операцию в одной из частных клиник. Кто-то из моих коллег написал заметку в газету, и люди слали деньги просто в конвертах. Кто 5 рублей, кто 10... Многие хотели спасти жизнь моей единственной дочери. Помогали все — коллеги, друзья, знакомые нашей семьи. Тогда я настолько была в своей беде, что не сказала им всем спасибо за помощь. Хочу это сделать сейчас.

Я стала донором. Но операция (а это очень страшная операция) не помогла... Мы с мужем решили похоронить Леночку в Италии. У нас просто не было сил перевозить тело в Минск. Вот с того времени я стремилась в эту страну постоянно. Выучила итальянский язык и минимум два раза в год ездила в Италию. Или с туристическими группами как гид, или сопровождала детей из Чернобыльской зоны на оздоровление.

26 апреля 1997 года я вела на Белорусском телевидении традиционный телемарафон, посвященный чернобыльской трагедии. Как всегда, в студию была приглашена директор детского онко-гематологического центра Светлана Алейникова, и она в приватной беседе сказала мне, что в 1996 году с таким диагнозом, как у моей Леночки, в Беларуси не умер ни один ребенок, всех удалось спасти, причем без операции.

С дочерью в студии. 1987 г.

— Галина Васильевна, в Италию Вы уехали с мужем?

— Нет, он живет в Минске. Горе сначала нас объединило, потом развело. Сегодня нас связывает память о нашей дочери и теплые человеческие отношения.

— Боль утраты с годами поутихла? Время лечит?

— Эту боль пережить нельзя... Может быть, с годами она изменяется, одна степень боли сменяет другую. Но это навсегда. Если у человека горб, что поделаешь. Носишь его за собой...

Бывают моменты, когда накатывает жуткая депрессия, не хочется за собой следить, ухаживать. И вот тогда из этого состояния мне помогают выйти воспоминания о дочери... Когда Лена болела, а я думала только о том, как спасти ее, и мне было совершенно наплевать на то, как я выгляжу, однажды она сделала мне замечание: “Мама, посмотри, в кого ты превратилась. Приведи себя в порядок, сделай прическу, переоденься. Так нельзя”.

«Беларусь — мой дом»

— В Италии у Вас появились друзья?

— Конечно. К счастью, и друзья, и приятели. В чужой стране непросто завести знакомство, не говоря уже о том, чтобы дружить... Одна из моих хороших приятельниц работает в итальянском Сенате, ее сестра в квиринале — президентской резиденции. И однажды я вместе с ними была даже приглашена на рождественский президентский прием.

А один из друзей помогал мне устроиться на работу и организовал аудиенцию у итальянского сенатора, что, конечно, доступно далеко не каждому. Я отнесла в канцелярию сенатора свое резюме, где, конечно же, указала, что работала диктором на Белорусском телевидении. Когда сенатор почитал резюме, то едва не упал со стула. Он искренне хотел мне помочь, составил протекцию на одну из частных киностудий. Но не сложилось...

— А были ли еще необычные знакомства, встречи?...

— Одну из них я не забуду никогда. Я получила благословение от Папы Римского Иоанна Павла Второго и даже лично с ним разговаривала. Это было еще в те годы, когда я сопровождала группу детей из Чернобыльской зоны на оздоровление в Италию. Итальянцы организовали нам рождественскую аудиенцию у Папы Римского. Когда закончилась процессия и Иоанн Павел Второй проходил мимо нас, я осмелилась его окликнуть и попросила благословения. Понтифик остановился, спросил кто я, откуда, положил свою руку мне на голову и благословил. Итальянцы запечатлели это на фото, но так получилось, что фотографии у меня не осталось.

— Вы католичка?

— Православная. Но какая разница, Бог один. А получить благословение от Иоанна Павла Второго! Он — уникальная личность. Итальянцы и сегодня очень любят и уважают его. У многих дома висят портреты понтифика, на книжных полках стоят его книги.

— Галина Васильевна, а почему, на Ваш взгляд, итальянцы так часто усыновляют белорусских детей?

— Думаю, у итальянцев это в крови. Я очень много читала книг об истории Древнего Рима, посвящала ее изучению практически все свободное время. Еще со времен античности в Риме существовало такое понятие, как усыновление. Юрий Цезарь усыновил Августа, когда у римлян не было детей, они усыновляли племянников. Если сегодня по итальянскому телевидению покажут малыша, брошенного родителями, в студии тут же раздаются сотни звонков от желающих усыновить его.

— В Италии есть детские дома?

— Да, но их очень мало. Итальянцы редко бросают своих детей. В основном от малышей отказываются иностранки или социально неблагополучные родители, например, наркоманы.

— К слову, Галина Васильевна, а сильно ли отличается итальянское телевидение от белорусского? Наверняка Вы смотрите на экран не как обычный зритель, а как профессионал, оценивая работу ваших коллег?

— На итальянском телевидении много эмоций, бытовой болтовни, а у нас наоборот. Если бы нас взять и перемешать, получилось бы то, что надо. Хотя, если честно, мне бы не хотелось выступать экспертом. Я не так часто смотрю белорусские каналы. Могу сказать, кто, на мой взгляд, работает профессионально. Мне нравится ведущий новостей канала ОНТ Александр Серебрянников и ведущий утренней программы этого же канала Сергей Дорофеев.

— Италия стала для Вас второй Родиной?

— Скорее нет, чем да. Не радость меня туда привела. Нет ощущения счастья от того, что я живу в такой красивой солнечной стране, мечте многих. А может, мне уже нигде не будет хорошо...

В Италии у меня есть работа. Я живу недалеко от Рима, работаю гидом, веду экскурсии по Риму для наших туристов. Рим — моя отдушина, моя радость, я влюблена в этот город. В Беларуси для меня работы нет. И это моя трагедия. Я очень хочу жить и работать на Родине. Здесь мой дом...

Мария ЭЙСМОНТ.

КРЫМІНАЛ

Хімікі-забойцы

У Барысаве супрацоўнікі ўпраўлення па наркакантролі і супрацьдзеянні гандлю людзьмі МУС пры падтрымцы байцоў спецпадраздзялення па барацьбе з тэрарызмам “Алмаз” спынілі дзейнасць падпольнай наркалабараторыі.

У кватэры мясцовага жыхара два маладыя чалавекі арганізавалі вытворчасць метадону (рознічны кошт на чорным рынку — ад 100 да 150 долараў ЗША за грам). Падчас вобыску было канфіскавана адпаведнае абсталяванне і хімічныя рэчывы. Пра гэта паведамілі ва ўпраўленні інфармацыі і грамадскіх сувязяў МУС.

Сёлета гэта ўжо чацвёрты такі факт. Два падпольныя цэхі па вырабе амфетаміну былі выяўлены ў Мінску і адзін — у Віцебску. Ва ўсіх выпадках тэхналогію сінтэзу злачынцы спрабавалі асвоіць з дапамогай Інтэрнета. Такім жа спосабам (акрамя традыцыйнага) наркотыкі і збываліся.

Зараз у Беларусі назіраецца актыўная перабудова рынку наркотыкаў: на змену наркотыкам расліннага паходжання прыходзяць больш небяспечныя — сінтэтычныя (гераін, метадон і самыя папулярныя зараз амфетаміны). Асаблівую заклапочанасць праваахоўных органаў выклікае з’яўленне на тэрыторыі краіны лабараторый па вытворчасці наркасінтэтыкі і аранжарэй для вырошчвання галюцынагенных грыбоў.

Міністэрства ўнутраных спраў Беларусі нагадвае, што выраб, перапрацоўка, набыццё, захоўванне, перавозка або перасылка (з мэтай збыту) наркатычных сродкаў, псіхатропных рэчываў і іх прэкурсораў з’яўляюцца крымінальна каральнымі дзеяннямі. За іх учыненне злачынцам пагражае пазбаўленне волі на тэрмін ад 5 да 15 гадоў.

Вячаслаў БУДКЕВІЧ.

ЗДАРЭННЕ

Дзедаўшчына ў Брэсце

Крымінальная справа па ч.3 арт.443 Крымінальнага кодэкса Рэспублікі Беларусь (парушэнне статутных правілаў узаемаадносін паміж вайскоўцамі пры адсутнасці адносін падпарадкаванасці) распачата камандзірам 38-й асобнай мабільнай брыгады (Брэст) па факце нанясення траўмы вайскоўцу тэрміновай службы гэтага злучэння яго ж саслужыўцам. Пра гэта БелаПАН паведамілі ў Міністэрстве абароны Беларусі.

Паводле слоў суразмоўцы агенцтва, факт траўміравання салдата быў устаноўлены 26 красавіка, хаця здарэнне адбылося пяццю днямі раней. Вайсковец быў дастаўлены ў абласную бальніцу з траўмай у вобласці жывата. Камандаваннем часці апаратыўна праведзена расследаванне. Нягледзячы на тое, што вайсковец утойваў прычыны атрымання траўмы, падчас расследавання былі ўстаноўлены акалічнасці і прычыны здарэння. Высветлена, што траўма з’явілася вынікам удару аднаго з саслужыўцаў, які цяпер знаходзіцца на гаўптвахце. Праверка, праведзеная ў брыгадзе камісіяй Міністэрства абароны, пацвердзіла правільнасць прынятага камандзірам злучэння рашэння. Органамі ваеннай пракуратуры па дадзеным факце праводзяцца следчыя дзеянні.

Вячаслаў БУДКЕВІЧ.

ТАКАЯ ЖИЗНЬ

20 лет спустя... проблема так и не решена

Более 20 лет ведут переписку с различными инстанциями жильцы дома №13 по улице Советской в Городке. Просят они всего лишь обеспечить их дом стандартными удобствами — холодной и горячей водой, центральным отоплением, канализацией.

Первое свое письмо жильцы написали в адрес местных властей в марте 1983 года. Однако все двадцать лет и от исполкома, и от райсельхозхимии, на балансе которой находится здание, лишь обещания. Начать работы по благоустройству дома обещали в 1991-м, 1996-м, 2002 году... Как правило, вслед за обещаниями следовали разъяснения об отсутствии денежных средств на ремонт злополучного дома. Кстати, жилой дом этот, как сообщает газета “Витьбичи”, находится... рядом со зданием Городокского районного исполнительного комитета. В райисполкоме, разумеется, есть и вода, и тепло, и канализация.

ФУТБОЛ

Тренер поневоле

Играющему наставнику минского футбольного клуба “Динамо” Александру Хацкевичу в ближайшее время придется сосредоточиться исключительно на тренерской работе. В матче третьего тура с “Даридой” он получил травму. Диагноз — вывих левого плечевого сустава. Как сообщили корреспонденту агентства “Минск-Новости” в динамовском клубе, для полного восстановления Хацкевичу понадобится по меньшей мере пять недель.

ПАДРАБЯЗНАСЦІ

Алейнікаў не чараўнік

Перамовы паміж вядомым беларускім футбалістам Сяргеем Алейнікавым і кіраўніцтвам футбольнага клуба “Віцебск” скончыліся тым, што каманда... шукае іншага трэнера. Пэўную ролю ў адмоўным рашэнні сыграў і мэр Віцебска Пётр Драздоў.

У інтэрв’ю журналістам Алейнікаў распавёў пра некаторыя моманты перамоў. Сяргей шкадуе, што згубіў на іх цэлы тыдзень. Пры гэтым ён не крыўдзіцца. *“Як можа прафесіянал усур’ёз крыўдзіцца на дылетантаў, якія на аматарскім узроўні адносяцца да футбола?”* — лічыць спартсмен. Пры гэтым ён увогуле думае, што “слова ”прафесіяналізм" да беларускага футбола дакладна не падыходзіць".

Алейнікаў паглядзеў паўтара тайма гульні “Віцебск” — БАТЭ. І зрабіў выснову, што “не даводзіцца і блізка разважаць аб гіпатэтычнай ”тройцы" і тым больш пра “золата”. *“Пра гэта я шчыра сказаў кіраўніцтву горада. Мары і задачы аб выхадзе ў еўракубкі з такой камандай нерэальныя. Гэтыя задачы прапанаваў паставіць на наступны сезон, а зараз стварыць плацдарм. На словах пагадзіліся...”*, — распавёў С.Алейнікаў. А далей прызнаўся: *“Агучаная мною планка спачатку не падалася мэру Віцебска Пятру Драздову завоблачнай. Затым, думаю, немалую ролю ў адмоўным рашэнні кіраўніцтва сыгралі шматлікія званкі ”добразычліўцаў" з парадамі і пажаданнямі".*

Вядомы футбаліст дадаў, што ў Паставах жывуць ягоныя сапраўдныя сябры. Туды ён і паехаў адпачыць пасля няўдалых перамоў. *“Свята ў Паставах удалося на славу. Заўзятары, праўда, ніяк не маглі паверыць, якім гэта ветрам да іх занесла Алейнікава”*, — пажартавала знакамітасць.

Па даных газеты “Прэсбол”, сярод прэтэндэнтаў на пасаду галоўнага трэнера “Віцебска” знаходзіліся Сяргей Бароўскі, Уладзімір Курнеў, Павел Раднёнак і экс-настаўнік львоўскіх “Карпат” (Украіна, Д1) Аляксандр Ішчанка.

www.news.vitebsk.cc

НРАВЫ

Футболисты мочились на глазах у зрителей

Не успел начаться чемпионат, как появилась работа для дисциплинарного комитета Белорусской федерации футбола.

Венчал заседание ДК прямо-таки анекдотический вопрос о неэтичном поведении футболистов гродненского “Динамо-Белкарда” в гостевом матче со столичной “Звездой”-БГУ, проходившем на стадионе “Дарида”. Из предоставленных на рассмотрение документов явствовало: после разминки, незадолго до стартового свистка арбитра, кучка динамовских игроков отошла в сторонку к заградительной сетке за воротами и принялась... “отправлять естественные надобности”. И все это на глазах у зрителей! Справедливое замечание работников арены было проигнорировано. Учить подопечных хорошим манерам отцы “Динамо-Белкарда” станут после того, как уплатят штраф в 30 базовых величин. Возможно, из карманов любителей прилюдно помочиться, сообщает “Прессбол”.

ВНЕ ИГРЫ

Кульбит Курта Фрэйзера

Чемпионат мира по хоккею в Москве завершается, но, увы, уже без белорусской сборной, которая на нынешнем первенстве довольствовалась всего лишь 11-м местом

После прошлогоднего шестого места нынешний “двойной кульбит” в обратную сторону выглядит по меньшей мере неприлично. И это в то время, когда новый наставник белорусской команды американец Курт Фрэйзер обещал, что с ним на нынешнем чемпионате белорусская сборная если не побьет свой рекорд при канадском тренере Глене Хэнлоне, то хотя бы выступит не хуже. Но приходится констатировать еще раз, что в наших мечтах и реалиях, пардон, гадости оказалось больше, нежели сладости. Единственная победа белорусов над австрийцами и пять поражений (от чехов, словаков, американцев, канадцев и немцев) при невероятном количестве пропущенных шайб — 29 (!) — это, по правде сказать, постараться надо. Неуклюжие попытки списать все на омоложение состава, на мой взгляд, здесь тоже не проходят — во многих других сборных тон задает почему-то именно молодежь.

Впрочем, время для анализа и оценок, безусловно, еще будет, а сегодня мы выслушаем пару мнений специалистов.

Леонид ФАТИКОВ, вратарь ХК “Динамо” (Минск):

— Столько наша команда на чемпионатах мира еще никогда не пропускала, но крайнего в этой ситуации искать не надо. Просто ошибки нападения плавно перетекали в ошибки защиты и, как следствие, — в неуверенные действия вратарей. Мы все привыкли, что Андрей Мезин ловит все, что летит в его ворота, а здесь игра просто не пошла. А вообще задачу-минимум сборная выполнила, хотя шаг вперед, на мой взгляд, не сделан, в четвертьфинал мы не попали. Но в команде появились молодые хоккеисты, им стали больше доверять. Что касается тренеров, то, думаю, что бригада Эдуард Занковец — Владимир Цыплаков отработала, может быть, даже лучше американского тренера. Кстати, это именно его прерогатива была — брать или не брать в сборную Алексея Калюжного, но моя позиция такая — если у человека нет желания играть, то нечего и приезжать. Уговаривать здесь бессмысленно. Потому что выступление за сборную — это в первую очередь желание помочь родной команде, а не личные амбиции.

Владимир БЕРЕЖКОВ, главный редактор спортивной газеты “Прессбол”, бывший вице-руководитель Федерации хоккея Беларуси:

— Я считаю, что сборная выступила просто ужасно! Было допущено очень много ошибок как в комплектовании команды, так и в тактическом построении игры. Видно было, что американский тренер совершенно не знает традиций белорусского хоккея и совершенно не знает игроков. Он старался, конечно, как профессионал делал, наверное, все, как в Америке, но во всяком случае за те деньги, которые ему платили, за 100 тысяч долларов, можно было получше узнать белорусский хоккей. И работать надо было не наездами (осенью побыл пару месяцев, а затем только весной приехал), а хотелось бы, чтобы он посмотрел весь чемпионат Беларуси и встретился бы со всеми игроками. Он просто обязан был встретиться с одним из лучших в российской Суперлиге белорусским хоккеистом Алексеем Калюжным. В предчемпионатовский период Фрэйзер много ездил по России, встречался с Чуприсом, Мелешко, Кукушкиным... Но зачем с ними встречаться, если они и так игроки сборной и с ними нет никаких конфликтных ситуаций? Почему не встретиться и не разрулить конфликт с Калюжным, который очень помог бы сборной? Почему он не выбрался ни в Москву, ни в Омск, почему не видел финал Континентального кубка? Сегодня в сборной лучший игрок — это Олег Антоненко. Так вот я скажу, что равных по классу Антоненко можно было найти и у нас. Тот же Андрей Ковалев, несмотря на возраст, доказывает свой класс, но его не привлекли даже на сборы. Одним словом, видно, что руководство опять следует каким-то своим конъюнктурным соображениям, каким-то интригам, идет какая-то возня. Принцип, который всегда существовал в сборной, что в команде должны играть на данный момент все сильнейшие, сегодня не работает. Теперь появились и “отказники”, чего раньше не было, появились свои принципы отбора в команду. Что касается тактики, то здесь тоже, по-моему, полная несуразица. Никогда в жизни белорусская сборная не играла в давлении на соперника по схеме “3—2”. Тем более таким ослабленным составом, когда нет нападающих — ни Грабовского, ни Костицина, ни Калюжного. Что говорить, если в прошлом году Угаров играл в третьем звене, а сегодня его выдвинули на ведущие роли? При таких исполнителях играть с чехами и канадцами в атакующий хоккей — это безумие! Мы никогда не добивались успеха при таком тактическом раскладе. Одним словом, попахивало волюнтаризмом — сейчас, мол, всех шапками закидаем, разгромим всех. И нас опустили на землю. А теперь, скажу честно, белорусскому хоккею придется расхлебывать всю эту политику, которая сегодня проводится в сборной.

Алесь СИВЫЙ.

ДАРЭЧЫ

Мезін расчараваны

32-гадовы варатар беларускай хакейнай зборнай Андрэй Мезін заявіў аб жаданні завяршыць выступленні за нацыянальную каманду.

“Я расчараваны сваёй гульнёй”, — заявіў галкіпер пасля паражэння ад Германіі з лікам 5:6 у заключным матчы другога этапа сусветнага першынства ў Маскве.

“Мабыць, гэта мая апошняя гульня ў складзе нацыянальнай каманды, — сказаў гулец, словы якога прыведзены на інтэрнэт-сайце чэмпіянату. — *Я павінен быў сысці летась. Зараз я таксама стаміўся”.*

ЧУЛІ?

Скабелка пачынае трэнерскую кар’еру

Вядомы беларускі хакеіст, нападаючы мінскага “Дынама” Андрэй Скабелка вырашыў паспрабаваць свае сілы ў якасці трэнера.

Ён прыняў прапанову ўвайсці ў трэнерскі штаб новакузнецкага “Металурга” ў якасці асістэнта галоўнага трэнера, паведамляе сайт газеты “Прессбол”.

АЛІМПІЯДА-2008

Пекінскія ліцэнзіі

38 беларускіх спартсменаў выканалі алімпійскія кваліфікацыйныя нарматывы, якія даюць права выступаць на летняй Алімпіядзе 2008 года ў Пекіне.

Паводле інфармацыі Нацыянальнага алімпійскага камітэта, ліцэнзіі заваяваны ў чатырох відах спорту — лёгкай атлетыцы (19), плаванні (10), скачках у ваду (2) і кулявой стральбе (7).

“Спартсмены паказалі вынікі, што перавышаюць патрабаванні, устаноўленыя міжнароднымі федэрацыямі, — зазначана ў паведамленні НАК. — Многія айчынныя федэрацыі часта ўстанаўліваюць свае, больш жорсткія, крытэрыі адбору і адпраўляюць на Гульні толькі тых, хто здольны змагацца за медалі”.

Нагадаем, што ў афінскай Алімпіядзе 2004 года ўдзельнічалі 153 беларускія спартсмены ў 23 відах спорту. Заваявана 15 медалёў (2 залатыя, 6 сярэбраных і 7 бронзавых медалёў) пры плане 25. Арыенцірам на Пекін названа 20 медалёў.

Дзмітрый УЛАСАЎ.

ГАЗЕТА — ЧЫТАЧЫ

Пакуль улады не знялі блакаду, зрабіце, калі ласка, перадаплату за будучыя нумары «Народнай волі»

Шаноўныя чытачы!

На жаль, і сённяшні нумар газеты мы вымушаны былі друкаваць у Смаленску, распаўсюджваем, як і раней, уласнымі сіламі.

Ці ёсць спадзяванні на перамовы з уладамі? Сёння на гэтае пытанне адназначна адказаць не можам. А таму пакуль давайце дзейнічаць так: хто не зрабіў **перадаплату** за майскія нумары — калі ласка, зрабіце гэта ў бліжэйшыя дні. З такой просьбай рэдакцыя звяртаецца і да тых, хто запазычыўся, г.зн. у красавіку атрымліваў газету авансам. Шкада, але, калі Вы не пад-трымаеце “Народную волю”, нам, паўтараем, давядзецца развітацца.

Для тых, хто ўпершыню хоча стаць нашым чытачом, патлумачым: аформіць **перадаплату** можна ў любы дзень. Як толькі нам стане вядома, што Вы заплацілі грошы, праз 2—3 дні атрымаеце свежыя нумары газеты. Таму хутчэй у любы філіял “Беларусбанка” альбо на пошту!

Заадно паўтараем нашу настойлівую просьбу: агітуйце за “Народную волю” блізкіх, суседзяў, сяброў па працы, вучобе.

А чаму б не аформіць **перадаплату** за будучыя нумары для таго, каго Вы збіраецеся віншаваць з днём народзінаў ці з нейкай іншай нагоды?

Ведаеце людзей, якія з задавальненнем чыталі б “Народную волю”, але, на жаль, у іх цяжкае фінансавае становішча? Калі ласка, дапамажыце ім аформіць **перадаплату**, ваша дабрачыннасць адгукнецца шчырай удзячнасцю ў сэрцах тых, каму Вы зрабілі дабро.

Каб аблегчыць вашы клопаты, і сёння друкуем узоры плацежкі і абаненцкай карткі.

Для тых, хто толькі-толькі вырашыў стаць чытачом “Народнай волі”, паведамляем: каб зрабіць **перадаплату** за нумары бягучага і наступных месяцаў (можна нават да канца паўгоддзя), **тэрмінова** наведайце любы філіял “Беларусбанка”, а там, дзе іх няма, — любое паштовае аддзяленне. Мінчане могуць аператыўна зрабіць **перадаплату** праз рэдакцыйны офіс (вул.Энгельса, 34а) альбо пазваніць па тэлефонах: 206-63-93 ці 206-68-71. Пасля званка да Вас прыйдуць нашыя валанцёры са свежымі нумарамі газеты і дапамогуць аформіць **перадаплату** за любы тэрмін.

Нагадваем: сума **перадаплаты** за месяц ранейшая — **9500** рублёў для індывідуальных чытачоў і **15.000** рублёў для арганізацый, прадпрыемстваў, устаноў, фірм (за тры месяцы адпаведна 28.500 і 45.000 рублёў). Банкаўскія рэквізіты “Народнай волі” такія:

УП “Народная воля”: р/р 3012006535014, ААТ “Пріорбанк”, ЦБП 113, код 749, УНН 100961759.

Вымушаны і на гэты раз звярнуць увагу на тое, што перасылаць у рэдакцыю трэба не толькі копію плацежнага дакумента, але і запоўненую **АБАНЕНЦКУЮ КАРТКУ,** узор якой друкуем і ў сённяшнім нумары. Зноў жа: запаўняйце выразна, пажадана друкаванымі літарамі. Разумеем: для Вас, шаноўныя чытачы, гэта дадатковыя цяжкасці. Але што зробіш: каб Вы своечасова атрымлівалі газету, мы вымушаны звяртацца з такой просьбай.

Вы — з «Народнай воляй», «Народная воля» — з Вамі!

0402280179

ИЗВЕЩЕНИЕ

ИЧУП «Народная воля»
получатель платежа
«Приорбанк» ОАО ЦБУ 113 г.Минск
наименование банка
Счет получателя 3012006535014 Лицевой счет код 749
УНН* 100961759
(фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа			Дата	Сумма
Предоплата за апрель, май, июнь 2007 г.				
(ненужное зачеркнуть)				
Плательщик			Пеня	
			Всего	

Кассир

ИЧУП «Народная воля»
получатель платежа
«Приорбанк» ОАО ЦБУ 113 г.Минск
наименование банка
Счет получателя 3012006535014 Лицевой счет код 749
УНН* 100961759
(фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа			Дата	Сумма
Предоплата за апрель, май, июнь 2007 г.				
(ненужное зачеркнуть)				
Плательщик			Пеня	
			Всего	

КВИТАНЦИЯ

Кассир М.П.

* Заполняется только при осуществлении операции по уплате налогов

Абонентская карточка

на номера газеты «Народная воля»
за апрель, май, июнь 2007 года
(ненужное зачеркнуть)

*Заполняется отчетливо **печатными буквами** и **обязательно** отправляется в редакцию с **копией платежного документа***

фамилия

имя **отч.**

индекс почтового отделения

область

район

название населенного пункта

город, городской поселок, поселок, деревня (нужное — подчеркнуть)

улица пр-т переулок *(нужное — подчеркнуть)*

дом *а,б,в,г* **корп.** **кв.**

(Примечание: в случае получения газеты через абонентский ящик обязательно укажите индекс и адрес почтового отделения)

Без вести пропавший...

Оршанским ОВД на транспорте устанавливается местонахождение без вести пропавшего гр-на Сацукевича Константина Александровича, 04.04.1983 г.р., уроженца и жителя г.Борисова, ул.Гагарина, д.48, кв.39, который 07.06.2004 года выехал из дома в г.п.Круглое Могилевской области и до настоящего времени его местонахождение не известно.

Его приметы: на вид 20 лет, худощавого телосложения, рост 172 см, лицо круглое европейского типа, волосы прямые, светло-русые, коротко стриженные, брови средние, дугообразные, глаза серо-зеленые, губы толстые, на левом плече сверху имеется шрам, на левой щеке родинка, болеет эпилепсией.

Был одет: брюки спортивные темно-синие, майка светлая однотонная с короткими рукавами, кроссовки матерчатые бело-голубые без шнуровки, при себе имел пакет, в котором находилось следующее: подушка, шерстяное одеяло, две майки, спортивный костюм, сковорода, кастрюля.

Просим граждан, располагающих какой-либо информацией о местонахождении Сацукевича К.А., сообщить в Оршанский ОВДТ по адресу: **211030, Витебская обл., г.Орша, ул.Дзержинского, д.5а, ОВД на транспорте.**

Контактные телефоны: 29-34-74, 29-22-03, 29-21-85, 29-53-47 либо в ближайшее отделение милиции по телефону — 102.

Благодарим за сотрудничество.

С.Г.ГЕРАСИМЕЦ, начальник Оршанского ОВДТ, подполковник милиции.

Адрас рэдакцыі:
220030, Мінск, вул.Энгельса, 34а.
Прыёмная: тэл./факс (017) 206-68-71.
Тэл./факс рэкламнага аддзела: 206-69-04, 206-69-06.
E-mail : nv@promedia.by
http://www.nv-online.info

Індэкс 63222

Заснавальнік і галоўны рэдактар Іосіф СЯРЭДЗІЧ

У сувязі з адсутнасцю магчымасці рэдакцыя матэрыялы не рэцэнзуе і не вяртае, права ўступлення ў перапіску пакідае за сабой. За інфармацыю, размешчаную ў рэкламных аб’явах, рэдакцыя не адказвае. Могуць друкавацца матэрыялы, у якіх пазіцыя аўтараў не падзяляецца газетай.

Пасведчанне аб рэгістрацыі перыядычнага выдання №246 ад 10 кастрычніка 1996 г. (пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі №224 ад 6 сакавіка 2000 г.).
Надрукавана ў ТАА “Типография Михайлова - С”, 214020, г.Смаленск, вул. Шаўчэнкі, 86. Па заказе ТАА “Типография Михайлова”, 214000, г.Смаленск, вул. Кастрычніцкай рэвалюцыі, д.38, кв.54. Падпісаны ў друк 9.05.2007 у 16.00. Аб’ём 4 друк. аркушы. Тыраж: 11 000 экз. Заказ №